

talaia

agrupació excursionista
VILANOVA I LA GELTRÚ

REVISTA D'EXCURSIONISME

Núm. 281 - MARÇ 2004

el buen tapeo

Direcció
Fernando Gómez Orejuela
A l'hostaleria des del 1965

Els dimecres tancat per festa setmanal

Pelegrí Ballester, 19-21
08800 Vilanova i la Geltrú
Barcelona
Tel. 93 815 62 02
www.elgiraldillo.net

TECNICS

INSTAL·LACIONS, S.C.C.L.

AIGUA

LLUM

GAS

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

REPARACIÓ D'ESCALFADORS

**F
05**

 607 298 548 - 93 814 32 46

Picapedrers, 3 - 08800 Vilanova i la Geltrú

AUTO-TALLER JOSEP BERTRAN

MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL

ATENCIÓ SOCIS TALAIA!

MÀ D'OBRA GRATUÏTA EN REALITZAR EL CANVI D'OLI DEL VOSTRE COTXE
Només abonareu els materials

PER LA VOSTRA SEGURETAT, REVISIÓ VIATGE SEGUR, FINS A 14 PUNTS VITALS
Perquè pugueu gaudir d'una bona excursió i un bon retorn a casa

Manel de Cabanyes, 11
08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

Tel. 93 893 65 72
Mòbil 646 14 94 53

FEROPTICA

*Professionals de la visió
i l'audició*

EL PERQUÈ DE LA QUALITAT
EL PERQUÈ DE LA VARIETAT
EL PERQUÈ DE MOLT MÉS

**LA PARELLA DE VIDRES DE
SOL GRADUATS 28,50 €**

Rambla Principal, 55 (Bulevard Diana)

08800 Vilanova i la Geltrú

c/. **CAPUTXINS, 36**
VILANOVA I LA GELTRÚ

**ELS VOSTRES RODETS
FOTOGRAFICS REVELATS EN 1 H.**

VIDRES VILANOVA

roure

TALLER D'ALUMINI I VIDRE

Av. Eduard Toldrà, 73
Tel. 93 893 61 34
Fax 93 893 17 96

OFICINES I VENDA

Pare Garí, 41 - Sant Onofre, 45
Tels. 93 893 15 92 - 93 893 87 07
Fax 93 893 17 99

la lionesa

PASTISSERIA

Santa Eulàlia, 6 - Tel. 93 893 02 99
VILANOVA I LA GELTRÚ

CENTRAL DE VIAJES, S.A.

GC-11-MD

**LA VOSTRA AGÈNCIA DE CONFIANÇA
US OFERIM TOT TIPUS DE SERVEIS I PRODUCTES
A MÉS DE LA VENDA DE BITLLETS D'AVIÓ I VAIXELL**

**OFERTES ESPECIALS PER ALS SOCIS DE L'AE TALAIA
CONSULTEU-NOS... US ESPEREM!**

C. Sant Gregori, 10 - 08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

Tel. 93 814 43 53 - Fax 93 814 28 07

Adreça electrònica: abaeza@centralvia.es

Carrer Comerç, 4
Tel. 93 893 12 57
Fax 93 814 53 82
08800 Vilanova i la Geltrú
CIF G-58124702
<http://www.geocities.com/aetalaia>
a/e: aetalaia@suport.org

Adherida a:
Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana
d'Espeleologia
Federació Catalana
d'Esports d'Hivern
Federació Catalana de
Càmping i Caravàning

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

REVISTA D'EXCURSIONISME

GENER - MARÇ DE 2004 • Núm. 281

EDICIÓ
Agrupació Excursionista
Talaia

PRESIDENT
Salvador Belchi i Ibáñez

SECRETARI
Antoni Olivares i Sánchez

RESPONSABLE WEB
Carles Gómez i Borràs

CONSELL DE REDACCIÓ
Montserrat Alsina i Hipòlit
Josep Blanes i Minguez
Salvador Butí i Papiol
Jaume Esteban i Tarrasón
Pere Fernández i Llambrich
Blanca Forgas i Puigvert
Agustí Poch i Parés

IMPRESSIÓ
Gràfiques Llopart
C. Sant Antoni, 63
Sant Sadurní d'Noya
Tel. 93 891 03 12
DIPÒSIT LEGAL
B-24.619-90
PREU DE VENDA
3,31 euros
TIRATGE
600 exemplars

Foto portada: Des del cim de l'Aconcagua
a 6.964 m. cresta fins al cim Sud.
Fotografia: Andreu Ferrer

Els articles publicats en aquesta revista expressen l'opinió dels autors i no reflecteixen necessàriament la de la Junta Directiva de l'Agrupació ni la del Consell de Redacció. En tot cas, l'A.E. Talaia donarà a conèixer el seu parer a través de les editorials o en articles o notes signades per la Junta.

Els articles que apareguin en aquesta revista podran ser reproduïts, total o parcialment, sempre que es mencioni el nom de la revista, el títol de l'article i el nom de l'autor o autors.

Normativa per publicar articles a la revista Talaia

Els socis, amics i col·laboradors que vulguin publicar articles en aquesta revista, caldrà que tinguin en compte les qüestions següents:

El tema de l'article cal que estigui relacionat amb les activitats pròpies de l'A.E. Talaia.

Els articles han de ser inèdits i escrits correctament en català, en suport magnètic (disquet PC) amb indicació del programa i versió. S'adjuntarà al disquet una còpia impresa en paper on s'indicarà el títol de l'article i el nom i cognoms (o pseudònim) de l'autor/a. En casos excepcionals, s'acceptaran articles escrits a màquina, en fulls DIN-A4 i a doble espai.

Els articles, amb les seves il·lustracions, no podran sobrepassar l'extensió màxima de 5 pàgines. El nombre màxim d'il·lustracions per article no serà superior a 10.

Les il·lustracions fotogràfiques (en paper o dispositiva) hauran de tenir una bona definició. Els peus de les il·lustracions i el nom de l'autor/a aniran escrits en un full a part, precedits d'un número que es repetirà al darrere de la il·lustració corresponent.

Els articles s'hauran de lliurar al Consell de Redacció o a la Secretaria de l'entitat, com a molt a final del segon mes de cada trimestre: febrer, maig, agost o novembre.

Qualsevol canvi en aquesta normativa s'haurà de negociar amb el Consell de Redacció de la revista.

En conveni amb:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya

SUMARI

- 5 **EDITORIAL**
Consell de redacció
- 6 **UN PASSEIG PER EL NOSTRE PAISATGE DE LA MÀ DEL POETA, DAVID JOU**
Àngels Parés
- 7 **RECORDANÇA**
Antoni Ordovàs
- 8 **QUAN ÈREM AL "CORO"**
Antoni Ordovàs
- 10 **CAMÍ DE SANT JAUME: PALÈNCIA I LLEÓ**
Carles Gómez
- 13 **ELS EMPEDRATS**
Salvador Butí
- 14 **MOSTRA DE BOLETS**
Carme Barceló
- 16 **ASCENSIÓ AL PENYAGOLOSA**
Montse Alsina
- 19 **GR-92. FONTCLARA-TAMARIU**
Agustí Poch
- 21 **GR-92. TAMARIU-PALAMÓS**
Blanca Forgas
- 23 **GR-92. PALAMÓS-SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Blanca Forgas
- 26 **GR-92. PALAU-SATOR-POU DE GLAÇ**
Josep Olivella
- 28 **CRÒNICA DEL "COTARRO" TALAIENC**
Consell de Redacció
- 33 **CAMINADA POPULAR**
Grup de Marxes
- 36 **PROPOSTA DE CONSERVACIÓ D'ELS COLLS-MIRALPEIX**
Montserrat Reus i Martí
- 40 **L'AMPLIACIÓ DE LES PISTES D'ESQUÍ A CATALUNYA**
Clara Racionero
- 43 **MÉS AMUNT? L'ACONCAGUA**
Andreu Ferrer
- 47 **ASCENSIÓ A LA MALADETA**
Jordi Pons
- 49 **SORTIDA AL PIC MARBORÉ**
Jordi Pons
- 51 **SERRA DEL TURP**
Salvador Butí
- 53 **NOTÍCIES I COMENTARIS**
Consell de redacció
- 55 **LLIBRES PER A LA VOSTRA BIBLIOTECA EXCURSIONISTA**
Josep Blanes

editorial

En el terme municipal de Vilanova estem a punt de perdre un dels últims trams de la costa catalana encara per edificar: la Platja Llarga. Ja s'han fet uns espigons i ja hi ha un cartell que anuncia la venda de les cases que s'hi edificaran, així com un hotel de cinc plantes i pel que es veu a la propaganda, moltes piscines.

Una altra vegada hem intentat — de fet encara ho intentem— d'aturar-ho. Hem fet passos, al·legacions, queixes i protestes a tots els organismes que hi poden fer alguna cosa. No sabem què aconseguirem, però, si volguessin, a base de permutes i compensacions, els promotors podrien no perdre diners i els vilanovins disposar d'una zona costanera amb un alt interès biològic, i que amb les adequades accions podria esdevenir un focus d'atracció científica i turística.

Creiem que el progrés basat únicament en la urbanització salvatge és un model que està superat i que a la llarga ha de resultar contraproduent, potser seria millor invertir en altres camps i apostar per un progrés no destructiu.

En un primer projecte hi havia, per maquillar, actuacions per preservar la zona; ara ni això es contempla.

Ens parlen de creixement sostenible de les ciutats i difícilment veiem que en aquest propòsit, actuacions com la prevista a la Platja Llarga hi encaixin perquè són totalment insostenibles.

UN PASSEIG PEL NOSTRE PAISATGE DE LA MÀ DEL POETA, DAVID JOU

Hem tancat els divendres culturals de l'any amb un acte on la paraula n'ha estat la protagonista. La veu del poeta ens ha recordat que la natura és el gran paraigua de l'home. David Jou, l'home que harmonitza ciència i literatura, va compartir amb tots nosaltres el divendres de les medalles, les medalles dels socis que compleixen 25 anys a la casa (felicitats i per molts anys).

El títol del recital, proposat pel mateix poeta, va ser molt encertat: *Poesia, paisatge i ecologia*. Jou va fer a la vegada de rapsode. Ben poques vegades, els escassos lectors de poesia, tenim l'oportunitat de sentir-la recitada, i menys encara d'escoltar-la a través de la veu del seu constructor, i no només això o potser caldria dir i a més a més d'això saber l'origen del poema, el petit detall, el gest, el fet, l'element emotiu ... que l'ha originat. Quantes vegades ens preguntem: aquesta imatge poètica, aquesta figura retòrica d'on li ha vingut al poeta? D'on sorgeix? I els crítics

literaris especulen, divaguen, interpreten i els professors de literatura analitzen, estudien, expliquen coses sobre el poeta i la seva obra, però que fantàstic és que ens ho digui el poeta! Per això és d'agrair a David Jou la seva col·laboració desinteressada i la seva amabilitat de deixar-nos gaudir de la seva veu i de descobrir-nos el valor que dóna a les paraules rimades.

Els poemes seleccionats s'adeien amb la casa: paisatges del Garraf, natura trasbalsada, entorns que coneixem, que hem fet amb la Talaia. Rellegint alguns dels seus llibres de poemes, m'adono que el paisatge és una constant en l'obra del poeta: platges, mar, coves i passeig; cels i horitzons; colors de l'alba i de tardor; espais mediterranis amarats de llum i ombres. Tot un univers que ens transmet la necessitat d'anar-la a copsar, a contemplar amb el seu llibre sota el braç i davant del paratge fer-ne la lectura i harmonitzar la vista amb l'oïda, la llengua escrita amb la sensació present.

Jou, en aquesta conferència, ens ha ensenyat a entrar en el paisatge d'una altra manera. Si des de la Talaia ho fem trescant per aquests móns de Déu amb ell ho hem fet trescant a partir del mot que ens suggereix i ens connota una altra visió de l'espai i ens el fa mirar amb un altre ull, una altra perspectiva.

Els poemes que sentirem, alguns formen part del segon volum de la seva obra completa, que ben aviat es publicarà. D'altres han estat publicats en el primer volum intitulat *L'èxtasi i el càlcul*, editat per Columna l'any 2002. David Jou compta amb un bon nombre d'obra publicada, en tota ella hi ha una constant referència a la natura i al paisatge, no sempre respectat per l'home.

D'aquest primer volum referenciat, n'hem extret aquest poema, en record d'aquesta vetllada a la Talaia. Un poema d'un espai que tots recordem però que de ben segur en llegir-lo ens farà mirar, en arribar a l'estació del Prat cap a aquell indret.

Àngels Parés

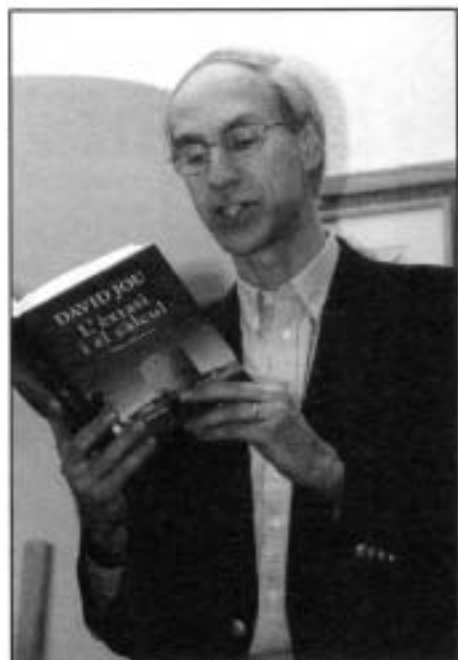
A una antiga fàbrica de sulfúric del Prat de Llobregat

Mig segle de sulfúric:
H₂SO₄, sobre els maons vermells.
Tan a prop del tren i del riu
-la primera fórmula, potser, que vàrem veure.

Tants trens de matí, tanta son,
tants vespres de retorn
en tren altra vegada!
I ella sempre allà, la fàbrica,
inquietant amb els seus símbols,
els seus vapors, les seves canonades,
la seva aura corrosiva,
les seves influències indecents
que malmetien un xic més el Llobregat!

I, avui, un prat:
ni resta de murs, de fonaments, ni de memòria.
Però era, també ella, una part del meu paisatge,
fugaç i esborradissa en les boires matinals,
eterna quan el tren s'hi havia d'aturar

Segurament l'oblidaré
-no tot mereix l'embelliment de la nostàlgia.
Veuré en el seu lloc una fàbrica més gran.
Però quin poder que té la mirada dels infants:
aquella estranyesa per aquelles grans lletres,
H₂SO₄,
perdura i vol combatre
per viure llargament en el record, en lloc de retre's.

El poeta llegint. Foto: Rosa Farriol

RECORDANÇA

Col·laboracions

L'Aurèlia

Rion López ens ha deixat

M'ho poses difícil, antiga companya d'excursions. Sempre és massa d'hora (va morir el 26 del passat desembre) per memorar absències definitives de les persones que hem conegut i preat. Per afecte i per venir de la primera època de l'entitat, he hagut de contribuir i evocar, amb carències d'expressió, la semblança d'uns amics que físicament ens han anat deixant en el decurs dels anys. Ben diferent és fer una ressenya de les nostres predileccions muntanyenques que de l'abans esmentat.

L'Aurèlia és la primera dona, una consòcia, de qui volem deixar constància en el seu record, malgrat sigui amb uns mots insuficients i allunyats de la paraula escaient, mai prou justa a la realitat que fou, però amb tot voldríem que fos un sincer testimoni dels molts

companyes-es que van compartir amb ella excursions i amistat. Una noia que, juntament amb altres amigues, es va integrar en aquells anys 50 en la vida associativa de l'A.E. Talaia. Hores de camí, de prendre part en moltes marxes socials i de Catalunya, en les acampades, en els inicis de l'Agrupació, on aleshores quasi la majoria eren homes, jovent amb llur tarannà 'd'agrest' aparença masculina. La presència femenina, a casa nostra, va fer-se veure molt a poc a poc en aquelles sortides i tu, Aurèlia, eres quasi des del principi de les sòcies que tanmateix començàveu a sovintejar l'estatge social. Aquesta actuació donava un sentit de més autenticitat en els actes programats, d'un més amable gest en constatar que allò d'anar a la muntanya també

L'Aurèlia Rion pujant al refugi de la Font del Faig. Foto: Montserrat Serra

interessava a la dona i no era pas un reducte limitat només per a un jovent precís en tal afer. A la nostra ciutat hi havia hagut escassa tradició en l'excursionisme reculat, si més no, de manera constant i, no cal apuntar-ho, amb l'assistència de la dona.

N'hi ha tants, de fets, que recordem... En aquella travessada pel Pirineu central, el 1960, que, com en una expedició 'veritable', el conjunt del nombrós grup participant s'anava esglaonant en l'ascensió al Mont Perdut, i tu, Aurèlia, et reservares en creuar el coll del Cilindre, a la riba de l'estanyet gelat, (uns dies després pujaries a l'Aneto) mentre la resta de companyes-es feien la pujada final al cim. El regrés fou gairebé en la fosca, el darrer tram, fins al Marboré, on hi romanien altres components de la

colla i, tots plegats, férem bivac, amb el cruixir proper de la glacera de seracs. Aquella matinada s'havia sortit de Pineta, carregats de debó, i l'Aurèlia a voltes comentava: - Com és que sempre caminem i hi ha d'altres muntanyencs que trobem que van d'acampada? - També se'n feia. Tot i que en aquella excursió hi havia un quelcom d'especial.

L'esquí també la va motivar. Unes anades, aquella participació en uns 'campionats' socials d'esquí que, tant se val, serviren per fer 'bullir l'olla' en unes manifestacions de franca companyonia viscuda en les neus escatimades de llavors.

Durant els anys 50 l'enyorat mestre i amic en Xavier Garcia i Soler impartia classes de català per als socis que ho volien en l'estatge del carrer Sant Pau. Àvids d'aprenentatge, l'Aurèlia aplegava aquells coneixements per transmetre'ls, com una herència feixuga i alhora amo-

rosa envers el país que defensava, amb la seva aportació escrita, "Coneguem l'idioma", en aquestes mateixes pàgines, més modestes si cal, des de la Secció de Cultura, entre els anys 60 i 70, unes lliçons de català, tot redreçant 'barbarismes'.

Els comiats sempre són tristos i amb la seva partença, una existència estimada, al vol també se'n va un brisall del nostre entorn valuós. Ens queden els records. Amb els seus familiars i una bona representació d'amics i amigues, en l'acte del darrer adéu, i com un signe d'amistat i simbolisme, una de les antigues companyes oferí un ramet d'herbes boscanes al temps que s'entonava, amb veu sentida... 'quan arribis a dalt la carena'...

Antoni Ordovàs

QUAN ÉREM AL 'CORO', EL 1953

UNES 'PRIMERES'? D'ESTAR PER CASA

Les persones de la nostra ciutat que el 1953 fèiem excursionisme, de moment, érem molt poques. Aplegats oficiosament com una Agrupació subsidiària de la llavors 'Unión Villanovesa', el centenari 'Coro' generosament ens donava el seu suport.

A primers d'abril l'A.E. Talaia, discretament, es va començar a conèixer, sense fer massa ressò, mitjançant una gran pissarra que es penjava en la cantonada de la Rambla - carrer Col·legi, on s'hi anunciaven les excursions programades: el monestir d'Escornalbou, les coves del Balç, a Carme, el castell de la Pobla de Claramunt. Així mateix la celebració del I Aplec (dit anual) a St. Miquel d'Olèrdola, pel setembre, que fou d'una assistència ben restringida. També es va anar a Montserrat. L'Agrupació Excursionista Talaia (comprensiblement a voltes, 'Atalaya') que, en aquell principi s'anava 'covant', era d'una planera configuració. Es pot anar d'excursió, una sortida, formada per un grup d'amics per tal de gaudir d'uns indrets valorats segons la motivació de cadascú. El seu perillongament dependrà d'unes connexions molt particulars. Quan es tracta de promoure en aquest cas, un excursionisme associatiu, la força, les possibilitats que se'n desprenen, poden ésser en gran manera superiors a una simple actuació esparsa. No obstant, ans no s'hagi contactat el fet en un col·lectiu, l'interès per tal manifestació, esportiva, cultural, pot transcórrer temps. A casa nostra hi havia carències que no es podien improvisar de la

nit al dia. I en aquest sentit, com en tot principi, implicava anar creixent, en aparellar experiències en l'enfortiment d'una entitat excursionista. Un solatge -valgui l'expressió- assumit per unes capacitats comunes. I això només es va aconseguint any rere any en continuïtat tenaç.

Els derivats que aleshores bellugaven les activitats socials de l'Agrupació s'esqueien en algunes sortides en autocar per tal de visitar comarques veïnes, llocs de renom, itineraris on es tocava alguna ciutat, santuaris, castells, etc. El vocal de l'excursió gairebé sempre solia ser el president de l'Agrupació, en Miquel

Fortuny (el president del Coro era en Joan Figueras Ventosa). Més endavant també en Tomàs Muela (era el secretari en aquells inicis) havia menat excursions fins i tot de dos o tres dies (les falles de València, les festes del Pilar, a Saragossa, amb el monestir de Pedra inclòs). Hi havia un nombre dels primers socis i simpatitzants, persones de mitjana edat que eren assidus d'aquell incipient miniturisme de caràcter casolà. Els socis més joves més bé hi prenem part si l'anada era a la Molina, al Montseny, a Montserrat. El contacte amb la neu ens atreïa fortament. En una de les sortides

culturals es féu la visita al castell de Cardona i ens entossudírem en trucar en una gran portada (la correcta no s'encertava) que potser era tancada des dels darrers senyors vescomtals. En arribar a Vilanova, l'autocar, molt més petit que els actuals, acostumava a fer un tomb o dos pels vorals de la Rambla Principal (del Caudillo llavors) lluint una pancarta de roba amb el nom de l'Agrupació, lligada en la part posterior del vehicle. La gent que en aquella hora, en sortir dels cinemes, tenia el costum de ramblejar va començar a conèixer que a Vilanova i la Geltrú hi havia una colla excursionista que ja estaven organitzats i que no era pas una escapada dominical. No obstant i és ben patent que, en un principi, l'experiment pot córrer el risc voladís del moment. Els més joves tiràvem tant com podíem en les sortides de motxilla que per cert aquell 1953 no va estar gaire reeixida en aquest aspecte.

II Aplec a Sant Miquel d'Olèrdola (2-X-54) . Foto: J. Bellmunt

Els dies 11 i 12 d'octubre, els germans Carles i Ramon Lozada, un company de Barcelona i un mateix férem la ruta a Montserrat a peu seguint un itinerari que ens havia proporcionat en Josep M. Baig, un dels veterans excursionistes de la secció de l'antic Ateneu, entitat que després de la Guerra fou suprimida. La caminada seguia per la carretera fins a St. Miquel d'Olèrdola (la Plana Rodona). Tot seguit s'agafà el camí dit del sant Sepulcre que duia a St. Pere Molanta i en arribar a la via del tren, en un lloc anomenat ca la Teca, la caminada seguia a frec de la via del ferrocarril fins a Gelida (pluja i unes hores aixoplugats a l'estació). Després vingué St. Esteve Sesrovires, Esparreguera, Collbató, ermita de la Salut, coves del Salnitre i enfilant amunt vers la Sta. Cova i el Monestir.

Les nostres lectures juvenícoles de temàtica muntanyenca que bevíem amb gaudi eren les narracions d'Arnold Lunn, de Frison-Roche amb el seu *Premier de Cordée*, el tractat d'Escalada del malaguanyat Ernest Mallafré (membre del CADE, del CEC), o la *Conquesta de la Montaña*, d'Agustí Jolis, membre també del CEC, un bon amic de la nostra Agrupació. Igualment un manual d'excursionisme d'E. Genovés, o bé *Cumbres Pirenaicas*, de Jordi Ferrera (president que fou del GAM) del C.M.Barcelonès.

Feia tres anys de la conquesta del primer 8.000, l'Annapurna, i en aquell maig s'havia aconseguit l'Everest.

Pel desembre vam muntar una 'rifeta' en un acte social dins del local del Coro, i amb el benefici que ens deixà, (500 ptes.), vam comprar la primera corda d'escalada, de reglament, de cànem, com correspon a l'època, de 50 m i 12 mm de gruix, en una coneguda casa d'esports del carrer Canuda, a Barcelona.

El diumenge 13 del mateix mes, a primera hora de la tarda (fet no gens recomanable per iniciar una grimpada) els companys en Josep Julià, en Ramon Lozada i qui ho comenta érem al tren que ens dugué a Vallcarca. A mitja hora de l'estació es troba el fondo del Tro i, en el vessant dret, els cingles de les Àligues. I allí ens dirigírem. Voliem estrenar la corda i amb 7 o 8 pitons i uns mosquetons intentàrem escalar un tallat per alguna via que no fos massa difícil. Tot i

Excursió a La Molina (13-II-55). Foto: Arxiu Ramon Lozada.

així vam escollir una xemeneia força espectacular per la seva verticalitat, d'uns 40 m d'alçària, i per la seva aparença semblava assequible per a la nostra destresa. En començar a progressar, de principi en lliure, aviat ens vam assegurar gràcies a algun pitó. En presentar-se un sector més acanalat efectuàvem la tècnica fent-hi oposició que també en deien 'ramonage'. La corda donava seguretat a la grimpada i en atansar-se quasi el tram final, que des de la base no vèiem gaire clar, ens adonàrem d'una balmeta enfondida que comunicava cap a l'altre aiguavés de l'espadat. I amb un cert respir vam guanyar la part superior del cingle, la grimpada que ens havíem proposat. Cal puntualitzar que la nostra tècnica d'escalada era apresada en els compendis de muntanya que havíem llegit. Els tres o quatre companys, com a màxim, que aleshores temptejàvem l'escalada mai, però, no vam superar aquell grau de dificultat. Si de cas...en l'avenir... es platejà un intent per assolir una cara nord pirinenca que no reeixí.

L'alpinisme, l'escalada posseeixen uns raonaments molt especials. Factors com l'ànim predisposat, l'aptesa...Un esport, diferent d'un esport sense espectadors, ni guanys tangibles. Deixant de banda la gimnàstica física en transcendeix, però, un quelcom de suggestiu agulló per abastar, aconseguir, amb la seva atracció emocional, el sempre inaccessible arcà. A voltes en situacions extremes que posen a prova l'essència més prego-

na de l'ésser. I les companyonies...

Els curssets socials són imprescindibles, amb monitors per impartir la tècnica i donar seguretat en la pràctica. El temps del qual parlo no ens va ser propici. Si de cas aquell experimentar ens va servir per recórrer amb suficient confiança les travessades pirinenques amb algun curs compromès en donar la passa el més precisa possible. Els companys, però, de 1953 cercàvem la muntanya en tots els seus aspectes. I en l'escalada cortejàvem els cingles d'Olèrdola, la vall de Joan, al massís del Garraf. Uns límits assumits on el ràpel era l'enjogassament final de l'exercici.

El dia de St. Esteve, al matí, dos amics férem cap a dalt de la paret de la Talaia i hom mateix la rapelà, qui sap si per primer cop, servint-se del sistema Comici (amb una cremada inclosa en el desplom).

Anys més tard, uns nous joves, ara ja ben veterans, que constituïren el GEAM (Grup d'Escalada d'Alta Muntanya) de la Talaia, han demostrat que tenen el nivell d'extraordinàries capacitats en les muntanyes de més a prop i d'altres allunyades serralades d'arreu del món. I amb tot això ha transcorregut mig segle...Tècniques, equipaments, conceptes que han evolucionat els vells esquemes i codis. El medi natural de la muntanya, però, sempre present, fa la crida d'aventura, de nous reptes, de propostes contínues, explorant nous horitzons de l'esperit que l'empeny.

Antoni Ordovàs

CAMÍ DE SANT JAUME: PALENCIA

Etapa N° 17 - CARRIÓN DE LOS CONDES - CALZADILLA DE LA CUEZA

Dia 27 - 10 - 2003

Amb aquesta etapa comencem la tercera fase del nostre camí de St. Jaume. Sortim de Vilanova a les 6h30 i arribem a **Carrión de los Condes** a les 12h30. Iniciem el camí tot visitant l'església romànica de Sta. Maria del Camino on estem una estona xerrant amb el capellà i segellem l'inici d'etapa. Passem per l'alberg de peregrins d'aquest poble. Són les 12h30 i sortim de Carrión plovent, els paraigües no són suficients i ens posem la capelina. Trobem les ruïnes de **Benevívere** i és ara quan comença una recta de 17,2 km, veritable suplici de peregrins on no hi trobes cap poble ni lloc per aixoplugar-te fins que arribes a **Calzadilla**. Mengem drets en lloc mullat i continuem fins que a les

Benevívere. Foto: Carles Gómez

17h30 entrem a **Calzadilla**. Fa molt de fred fins i tot dins l'alberg. Tot el dia menjant entrepans. Durant el camí ens passa en bici un francès estrofolari el qual porta una palangana al darrere.

Havem fet : 17,2 quilòmetres i

en portem 330.

Etapa N° 18 - CALZADILLA DE LA CUEZA - SAHAGÚN

Dia 28 - 10 - 2003

Sortim de **Calzadilla** a les 7h50. En 9 km arribem a **Terradillos de los Templarios** on podem esmorzar al nostre gust. La propietària, després de trencar el gel, ens explica les moltes coses del negoci vinculat al camí, les seves experiències amb els peregrins, amb la gent del poble, que no els agrada i la seva família. Tot sortint d'esmorzar comença a ploure de valent. Trobem **Moratinos i Sant Nicolás del Real Camino**, darrer poble de Palència, amb una preciosa talla romànica de la verge. Surt el sol, trobem l'ermita de la Virgen del Puente i entrem a Sahagún quan són les 13h30.

Havem fet : 21 quilòmetres i en portem 351

Sahagún. Foto: Carles Gómez

CAMÍ DE SANT JAUME: LEÓN

Etape N° 19 - SAHAGUN - EL BURGO RANERO

Dia 29 - 10 - 2003

Anem a buscar el cotxe que havem deixat a Carrión i el portem a Sahagún, on esmorzem. Sortim a les 11h10 amb un vent molt gelat i encarem una altra recta fins arribar a **Bercianos** havent fet 10,5 km. Continuem amb l'esmentada recta especial per a peregrins fins que a les 15h15 entrem a **El Burgo Ranero**.

Abans que res, anem al restaurant del poble situat davant l'alberg per a dinar, ens diuen que en aquesta hora ja no en serveixen!!!. Ho comentem a l'alberg i l'hospitalera, ras i curt, ens diu "esa gente ni foll.. ni deja foll..", sembla que abans a l'alberg servien menjar per als peregrins i els del restaurant varen aconseguir que no donessin aquest servei.

A la tarda varem visitar el **Castell i Palau de Grajal de Campos** i a la nit, el company gallec de l'esmentada hospitalera, ens preparà una "queimada" molt bona amb cerimonial inclòs.

Havem fet : 18 quilòmetres i en portem 369

Etape N° 20 - EL BURGO RANERO - MANSILLA DE LAS MULAS

Dia 30 - 10 - 2003

Feia temps que no parlàvem de les músiques nocturnes, però aquesta nit havem tingut un veritable concert amb tota classe de sons, d'un veritable virtuos del ronc, el meu veí de dalt. Sortim a les 8h10 i el temps continua dolent, bufa un vent gelat que ens penetra al cos. Per a variar

Mansilla. Foto: Carles Gómez.

continuem amb les rectes que no s'acaben mai, és **Tierra de Campos**. Ens desviem del camí cap a **Villamarco** per a esmor-

zar, ens donen el que poden. Trobem **Reliegos de Las Matas** on segellem i ja en pocs quilòmetres arribem a **Mansilla de las Mulas**. El vent és insuportable. Són les 13h15.

Havem fet : 18,5 quilòmetres i en portem 387,5

Etape N° 21 - MANSILLA DE LAS MULAS - LEON

Dia 31 - 10 - 2003

Una vegada més la nit ha estat moguda, sempre hi ha algú que no suporta els concerts nocturns. Comentaris en plena nit, llançament d'objectes a terra, moviments continuats de llitera, etc., però el dia s'ha llevat bo i per primera vegada comencem a caminar amb sol amb les conegudes rectes interminables. De mica en mica el dia s'ha anat espantant, ara el vent és fred i comença a ploure. Trobem **Villamoros de Mansilla i Villarente** en 4 kms. Travessem un pont molt llarg de més de 150 metres que

León. Foto: Carles Gómez.

Pont d'Orbigo. Foto: Carles Gómez.

anem a instal·lar-nos a l'alberg de les Hermanas Carvajalas en el centre de la ciutat. A la tarda, anem a visitar les coves de **Valporquero**, que us recomanem. A la nit ens conviden a l'ofici litúrgic dedicat als peregrins.

Havem fet : 17 quilòmetres i en portem 404,5

Etapla N° 23 - VILLADANGOS DEL PARAMO - ASTORGA

Dia 1 - 11 - 2003

Sortim a les 8h amb una temperatura de 2 °C i el cel és ben clar. Aquesta és l'etapa més llarga, quasi 29 kms. Agafem un

Vaselina. Foto: Carles Gómez.

ens portarà a **Arcahueja i Valdelafuente** i després pugem l'**Alto del Portillo**. Veiem de lluny León i la seva gran catedral. Tot travessant el **Puente Castro** entrem en aquesta ciutat i anem a instal·lar-nos a l'alberg de les Hermanas Carvajalas en el centre de la ciutat.

A la tarda, anem a visitar les coves de **Valporquero**, que us recomanem. A la nit ens conviden a l'ofici litúrgic dedicat als peregrins.

Havem fet : 17 quilòmetres i en portem 404,5

Etapla N° 22 - LEON - VILLADANGOS DEL PARAMO

Dia 31 - 10 - 2003

Una vegada més la nit ha estat moguda, sempre hi ha algú que no suporta els concerts nocturns. Comentaris en plena nit, llançament d'objectes a terra, moviments continuats de llitera, etc. ... però el dia s'ha llevat bo i per primera vegada comencem a caminar amb sol amb les conegudes rectes interminables.

De mica en mica el dia s'ha anat espantant, ara el vent és fred i comença

a ploure. Trobem **Villamoros de Mansilla i Villarente** en 4 kms. Travessem un pont molt llarg de més de 150 m que ens portarà a **Arcahueja i Valdelafuente** i després pugem l'**Alto del Portillo**. Veiem de lluny León i la seva gran catedral.

Tot travessant el **Puente Castro** entrem en aquesta ciutat i

ritme bo i ja a les 10h travessem l'emblemàtic **pont d'Orbigo**, després de passar per **St. Martin del Camino**.

Esmorzem a **Orbigo** i sortint estan tocant campanades per a la missa, l'església és plena de gom a gom, nosaltres i uns altres peregrins donem la nota, davant de quasi tot el poble tan mudat.

En aquesta darrera etapa el sol ens acompanya tota l'estona i fins i tot fa calor. Trobem en pocs quilòmetres **Villares, Santibàñez i San Justo de la Vega**. Entrem a **Astorga** quan ja són les 16h. Abans ja havíem reservat taula per a menjar el típic **Cocido Maragatos**.

Havem fet : 28,5 quilòmetres i en portem 454.

Gaudi (Astorga). Foto: Carles Gómez.

Carles Gómez

ELS EMPEDRATS

XLV sortida

Coneguem Catalunya

26 d'octubre de 2003

La sortida de tardor prometia molt, no era la primera vegada que dintre del cicle "Coneguem Catalunya" fèiem una sortida tardoral, de fet és el més normal, i tampoc era la primera vegada que anàvem a la zona de l'Alt Berguedà, una zona que ens agrada molt. La realitat fou que ens va ploure, molt, intensament, tot el matí, sense contemplacions.

A la sortida hi va haver alguns dubtes, fins i tot alguna votació. Durarà molt la pluja? Sortirà el sol?. Ben aviat els dubtes es van aclarir, pluja a dojo, abundant, generosa, de la que mulla.

Una vegada has deixat l'autocar enrere i amb la certesa que no t'ha esperat, no et queda altre remei que fer tot l'itinerari. En realitat jo diria que ni ens va passar pel cap la possibilitat de recular, teníem

moltes ganes de fer l'excursió.

I realment, encara que aquell dia no vam poder confirmar-ho plenament, l'itinerari s'ho val, boscos acolorits, aigua corrent, parets imposants, passos estrets, tot un seguit d'atractius que el fan realment aconsellable.

Paral·lelament, un grup d'acompanyants va realitzar una visita a les noves instal·lacions del Centre d'Interpretació del Catarisme a la vila de Bagà, fent també una interessant visita guiada al nucli antic per finalitzar amb una visita a les instal·lacions del Centre d'Informació del Parc Natural del Cadí-Moixerò, on hi havia una bonica exposició sobre el que es pot trobar en el parc respecte a fauna, flora, geologia, etc.

Finalment es va dinar a cal Marginet, a La Nou de Berguedà, i va continuar plovent.

Salvador Butí

*Saltant d'aigua al camí dels Empedrats.
Foto: Blanca Forgas*

Vista de la població de Bagà. Foto: Blanca Forgas.

22a MOSTRA DE BOLETS

Com ja és tradicional tingué lloc els dies 22 i 23 de novembre amb un nombre considerable d'espècies, concretament 147, dues menys que l'any anterior.

Enguany cal destacar que foren exposades algunes espècies que acostumen a sortir a la primavera com la murgula (*Morchella conica*), amb un barret alveolat semblant a un rusc d'abelles de color ocraci i d'olor agradable. Les murgules cada vegada són més rares i en alguns

indrets cal protegir-les. Són molt valorades com a comestibles i s'utilitzen com a condiment per donar gust a les sopes. La podem trobar al mercat seca i si la volem cuinar es pot hidratar prèviament. Cal evitar el consum dels exemplars vells i també és aconsellable no menjar-les crues, ja que poden provocar trastorns digestius. És una casualitat poder veure aquest bolet ja que hem comentat que sortia a la primavera, com l'escarlet de primavera (*Hygrophorus marzuolus*), amb barret gris i

làmines blanques amb típiques estries transversals, de peu curt i de sabor notable. És comú quan ha plogut molt i comestible força apreciat, perquè és el primer bolet que surt i no n'hi ha gaires per recollir. Un altre bolet que possiblement no observarem mai a l'exposició, perquè també és primaveràl, és el bolet de Sant Jordi, moixernó de primavera (*Calocybe gambosa*), d'aspecte molsut i de color variable entre blanc i groc. Té una olor i un sabor de farina. Creix a les pastures

Murgula (*Morchella esculenta*). Fotografia: August Rocabruna

Un aspecte de la mostra. Foto: Rosa Farriol.

de l'alta muntanya i als prats de la muntanya mitjana on forma cercles de bruixes, excel·lent comestible molt apreciat.

Tornant a la mostra el grup més abundant fou el dels agaricals (bolets carnosos amb l'himeni amb làmines i porus), que tingueren una àmplia representació en els gèneres **Hygrophorus**, **Cortinarius**, **Agaricus**, **Lactarius**, **Amanita**, **Russula** i **Tricholoma**. Destaquem d'aquest grup la gírgola d'olivera (**Omphalotus olearius**), amb un barret ataronjat i làmines decurrents del mateix color que el barret. Cal anar en compte ja que és una espècie tòxica i recol·lectors inexperts la confonen amb el rossinyol

(**Cantharellus cibarius**), fàcil de diferenciar perquè aquesta espècie és de color groc i té plecs a sota del barret en lloc de làmines.

Tot i que som conscients de la toxicitat i mortalitat de les amanites presents en l'exposició, cal anar en compte amb les espècies **Lepiota castanea**, **L. cristata** que són bolets de mida petita i es caracteritzen per tenir un anell membranós adherit al peu, aquestes espècies poden provocar greus enverinaments semblants als que provoquen les amanites mortals. Són espècies que viuen sobre restes vegetals, la més abundant és la paloma pudent (**Lepiota cristata**) que acostuma a sor-

tir en grups.

Una de les espècies que sempre crida més l'atenció és el bolet de tinta (**Coprinus comatus**), que destaca per la liquació de les làmines quan les espores estan madures. Només es poden consumir els exemplars quan són joves.

Cal destacar l'acollida que té cada any aquesta exposició que és possible portar-la a terme gràcies a la col·laboració entusiasta de la Societat Catalana de Micologia i de molts socis de la nostra entitat.

**M. CARME BARCELÓ
I MARTÍ**

22a MOSTRA DE BOLETS

VILANOVA I LA GELTRÚ

A.E. TALAIA C. COMERC, 4
INAUGURACIÓ DISSABTE A LES 8 DEL VESPRE

ORGANITZA: SECCIÓ DE CULTURA I
SOCIETAT CATALANA DE MICOLOGIA

NOVEMBRE DEL 2003

Cartell de la 22a Mostra de Bolets. Autor: Josep M. Alsó

ASCENSIÓ AL PENYAGOLOSA

**Sortida inaugural
de la Secció de Senderisme**

La sortida de la secció de senderisme que encetava la temporada 2003-2004 va ser, finalment, al Penyagolosa, l'emblemàtic cim del País Valencià (1.813 o 1.814 m, segons els autors), visible des de tota la província de Castelló i de València. Aquest pic és el més alt d'aquesta comunitat, si no es té en compte el Cerro Calderón (que fa 1.836 m), situat dins aquest exemple de curiositats administratives hispàniques que és el Rincón de Ademuz.

Raons de calendari van acabar decidint el dilema inicial entre l'opció d'Eivissa i l'opció de València. Molt probablement, l'opció illenca serà possible l'octubre d'aquest any 2004, més generós en ponts llargs que l'any passat. Justament aquesta indecisió, a més d'altres problemes, va endarrerir la sortida "inaugural" a l'últim cap de setmana de novembre (29 i 30), després d'una

Vistabella des del Calvari. Foto: Josep Blanes

altra prèvia de GR a l'octubre. Vàrem quedar, com sempre, a l'estació, encara que aquesta vegada a una hora més pietosa (a les 8:00) del que és habitual; érem quaranta i escaig senderistes. El primer dia va ser d'allò més turístic en la modalitat "camaco":

quilòmetres d'autopista fins a la província de Castelló (a l'autocar vàrem riure recordant la divertida situació creada per la interpretació a trompeta de l'himne de Riego en no sé quin torneig de tennis); carretera comarcal de corbes endinsant-nos amunt pel preciós Maestrat, passeig per Vistabella per admirar la seva arquitectura, i copiós dinar al, en la meua modesta opinió, discret restaurant El Dau. El poblet de Vistabella, situat a 1.249 m d'altitud, és d'origen musulmà, i després de la Reconquesta va anar passant de mà en mà; entre d'altres, va pertànyer a l'Orde del Temple. Són interessants les vistes al paisatge del Maestrat (naturalment ens hi vàrem fer moltes fotos) i el que queda de l'antic Castell de Vistabella, les restes de la seva muralla estan repartides per diferents murs de construccions habitades avui en dia. Els qui tenien "mono" de fer

Prenent el sol a Vistabella del Maestrat. Foto: Josep Blanes

Santuari de Sant Joan de Penyagolosa poc abans de sortir cap al cim. Foto: J. Blanes

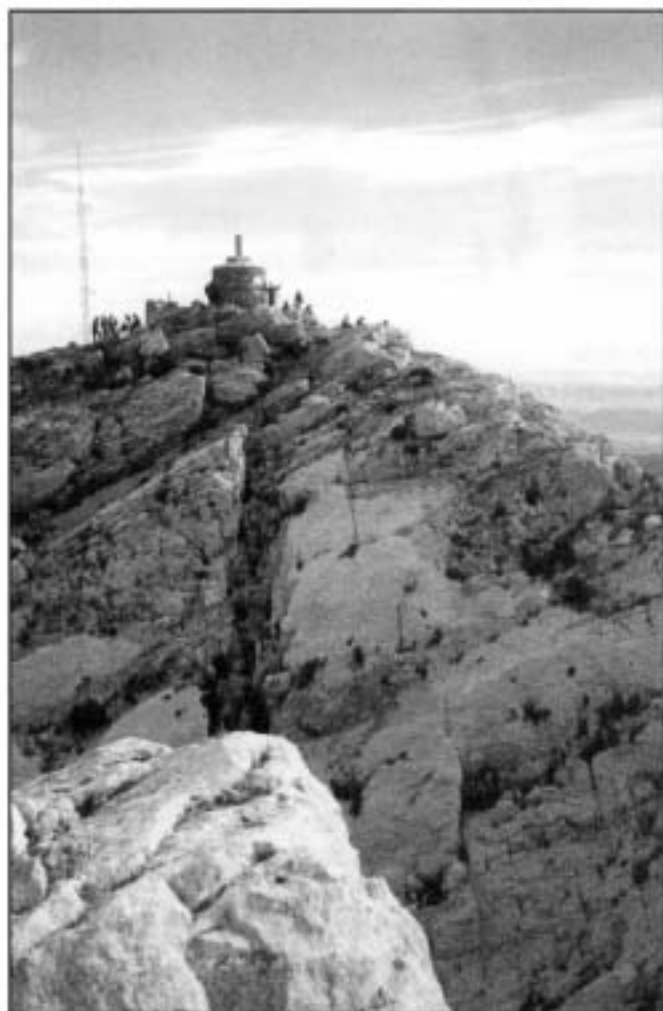
more les cames van pujar un Calvari que hi havia a la vora (potser també per pagar els pecats del dinar i de tot el dia asseguts a l'autocar).

L'Ermitori de Sant Joan de Penyagolosa, el lloc on vàrem passar la nit, és allò que se'n diu un

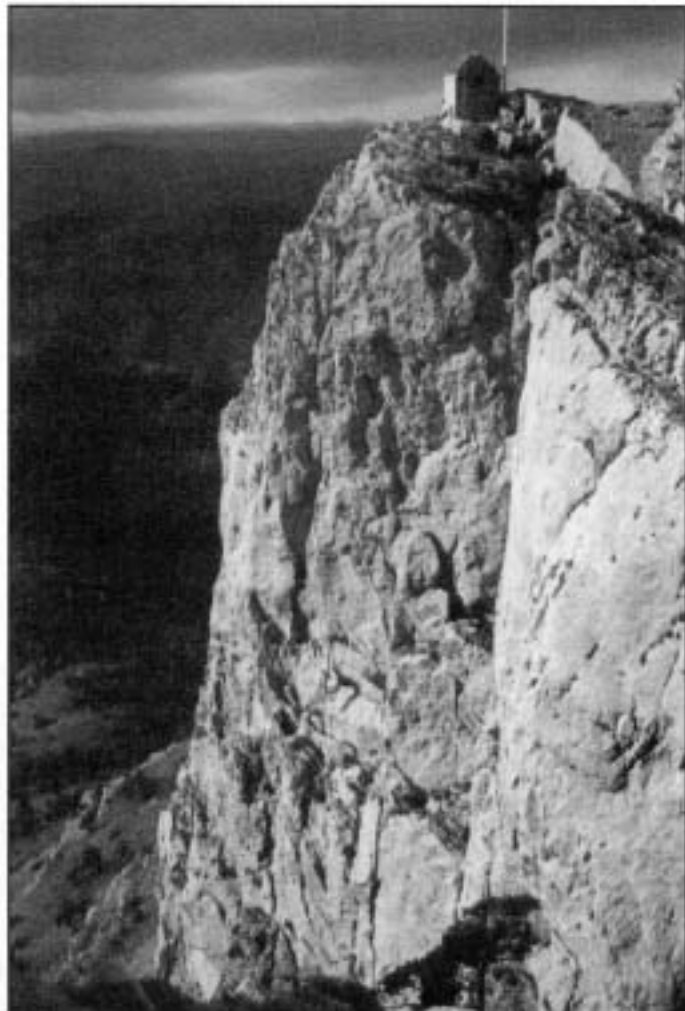
"sòlid i majestuós" monument històric dels s. XIV-XVI, enclavat enmig d'un paratge solitari i feréstec (no hi havia cobertura als mòbils, quina meravella!). L'ambientació també era la d'un monestir medieval: les cel·les comunitàries (per a 9 persones)

no tenien llum elèctrica, aigua corrent ni calefacció i l'única possibilitat de lavabo era el camp. Les espelmes quedaven molt autèntiques, dibuixant l'ombra de les figures fantasmals que recorrien amunt i avall la galeria descoberta on donaven les cel·les. A les habitacions individuals o dobles sí que hi havia llum, aigua i lavabo, però també feia un fred que pelava. No obstant, el Santuari és molt maco i barat (3 € per persona dormir a les cel·les); recomanable... a l'estiu. A la nit, tothom es va aplegar al voltant de l'única estufa que hi havia en tot l'edifici, al restaurant; uns xerraven, d'altres llegien el diari i d'altres rememoraven els temps de l'adolescència jugant al "burro".

L'endemà vàrem començar l'ascens al Penyagolosa pel vessant nord (ja que el vessant sud és una paret vertical només apte

El cim del Penyagolosa a 1814 m. Foto: Josep Blanes

Vista del cingle del 2n cim del Penyagolosa. Foto: Josep Blanes

Tota la colla dalt del cim del Penyagolosa a 1814m. Foto: Josep Blanes

per a escaladors), des d'una pista que surt uns cent metres abans d'arribar a Sant Joan de Penyagolosa. El camí transcorre per pistes i camins entre boscos, i no té massa problema (està senyalitzat) fins arribar a El Corralico (una horeta), una gran esplanada amb una casa, des d'on comença el tram final. Allí ens vàrem perdre. El grup va començar a pujar a la desbandada muntanya amunt, camp a través. Cadascú seguia qui li inspirava més confiança o, senzillament, qui tenia davant. El cas és que ja teníem el cim enfilat i només

calia arribar dalt. Com fos. Quan faltava poc, vàrem retrobar el petit corriol que, dibuixant una clara ziga-zaga en un terreny amb poca vegetació, ja remuntava el vessant fins a la cúspide del Penyagolosa (una altra horeta o poc més).

Un cop dalt, calia menjar i beure per reposar forces, i fer-se les fotos, de grup o individuals, per a la posteritat. Després, la conversa va acabar derivant en una controvèrsia sobre què era el tros de terra que es veia costa avall, mar endins. Val a dir que la vista era magnífica, es veia tota la costa

i la plana de Castelló; i fins i tot una gran ciutat al fons, que podia ser València. Molt probablement, la punta de terra que s'endinsava en el mar era el Cap de Dènia o de la Nau, i el golf que es dibuixava, el golf de València. Però es tractava de vejam qui la diu més grossa, i algunes veus, animades pel moment, varen sostenir que allò que es veia era Mallorca.

La baixada va ser llarga i pronunciada, d'aquelles que fan mal a les cames i als genolls. El camí estava

clar i ben senyalitzat fins a Xodos, on acabava la nostra ruta (unes tres hores). Aquest poble, al peu del Penyagolosa, està situat a 1.070 m d'alçada; és a dir que el desnivell que vàrem caminar de baixada va ser més fort que el que havíem pujat des de Sant Joan de Penyagolosa.

Xodos també és d'origen musulmà i també se'n podien visitar les restes d'un castell que hi ha a la part més alta de la població, sobre un penya-segat de 70 m; però després de quasi sis hores de ruta, el que teníem era fam. Així que anàrem a caure directes sobre el restaurant que hi havia reservat, la Casa Anna, on (aquesta vegada sí) ens esperava un bon dinar, amb una potent escudella barrejada del país que reanimava les pedres. En el camí de tornada amb l'autocar, vam quedar-nos clavats una bona estona a Les Cabanes, on hi havia fira i un impressionant embús de trànsit, perquè sembla que tothom havia decidit anar a la fira de dos carrers més avall amb cotxe. En arribar a Vilanova, com sempre, tothom estava cansat (per això ens agrada sortir, no?) i tenia ganes de tornar a casa. Fins a la propera.

Vista de Xodos. Foto: Josep Blanes

Montse Alsina

Sender del Mediterrani, GR-92 8a etapa: FONTCLARÀ - PALS- BEGUR -TAMARIU

**– 15 km. 84 participants.
12 d'octubre 2003**

Tot i que "oficialment" el curs encara no estava inaugurat (l'anada a Eivissa no fou possible i la pujada alternativa al Penyagolosa es va haver d'ajornar), vàrem fer aquesta primera sortida el diumenge 12 d'octubre i, malgrat els mals averanys relacionats amb aquesta data, l'excursió es va desenvolupar amb tota normalitat.

De bon matí, una mica abans de les sis, els caminaires vilanovins ens aplegarem a la plaça de l'Estació per tal d'encabir-nos còmodament en els dos autocars que ens havien de traslladar fins a les envistes de Fontclara on era previst començar la caminada. Pel camí, com ja és habitual, férem les parades preceptives a Canyelles, a l'àrea del Llobregat i a la del Vallès per tal de recollir els incondicionals forans.

Eren prop de tres quarts de vuit quan arribàrem a l'àrea de servei de la Selva on vàrem fer l'obligada parada per tal de matar la gana matiner amb un bon esmorzar i satisfer d'altres necessitats no menys importants. A un quart de nou del matí emprenguérem novament la marxa seguint l'autopista fins arribar a la sortida de Girona nord des d'on continuàrem vers Torroella de Montgrí i Fontclara.

Poc abans d'un quart de deu vàrem arribar al punt on el GR-

92, procedent de Fontclara, es creua amb la carretera que va cap a la Bisbal d'Empordà; en aquesta cruïlla començarem la caminada en direcció a la vila de Pals que ja s'albirava a l'horitzó tot desfent un tros del camí fet a l'última etapa. Després de travessar els camps antigament ocupats per l'estany de Pals arribàrem a l'esmentada vila força abans de l'hora prevista; així doncs, poguérem visitar-la sense presses i descobrir els seus racons més amagats. Deixant de banda l'innegable interès del conjunt arquitectònic del poble restaurat amb certes reminiscències "poble-espanyoles" cal destacar que el fet més remarcable de la visita fou el descobriment d'un magnífic exemplar d'homínid pre-sàpiens que oferia els seus productes manufacturats en un local situat

a la plaça Major; cal agrair a les autoritats locals el fet d'haver mantingut un espècimen de característiques tan singulars a l'abast dels nombrosos visitants de la vila.

Un cop esgotades les possibilitats turístico-culturals de Pals, a quarts d'onze, abandonàrem la vila del Padró i continuarem camí vers la mar tot enfilant els vessants del Quermany Gros. Després de fer una gran marrada per tal de vorejar una "petita" finca situada al bell mig del camí natural (glòria als burgesos que aixequen el país !!) arribàrem al singular casal dit can Pou de ses Garites, on vàrem fer el segon reagrupament del dia. Aquest casalot és un notable exemplar de masia fortificada gòtico-renaixentista amb garites cilíndriques als angles.

Avituallament a can Pou de Sesgarites. Foto: Pere Fernández.

ren quarts de dotze quan vàrem continuar el camí enfilant-nos pels vessants del massís de Begur tot passant per una gran zona de dunes que fins fa poc temps tenien una gran mobilitat; actualment s'han fixat mitjançant una plantació de pins.

A quarts de dotze arribàvem a la plaça Forgas del barri meridional de Begur situat en un nivell superior al del nucli del poble i enfront del turó on s'aixequen les restes del seu castell. Aprofitant l'estona del reagrupament alguns dels senderistes estrenaren els moderns bancs que uns esforços i pacients operaris municipals acabaven d'instal·lar. Com que semblava que el cel ens volia remullar una mica, ens apressarem a seguir el camí tot davallant per la carretera de Fornells i Palafrugell. Després de deixar el trencall que mena a la cala Fornells abandonàrem la carretera i continuàrem per una pista que vorejava el puig Montcal i des de la qual tinguérem magnífiques panoràmiques del litoral que ja era a tocar.

Al final d'una llarga baixada vàrem arribar a la riera urbanitzada del petit nucli de Tamarit on ens

Els sorolls de Begur. Foto: Pere Fernández.

esperaven els autocars; eren dos quarts de dues i, sortosament, els presagis de pluja no s'havien materialitzat; fins i tot el sol ja treia el nas. Després d'un bon dinar, uns de restaurant i d'altres de carmanyola, encara tinguérem temps per fer una breu passejada pel bucòlic indret ara gairebé desert; alguns, més intrèpids, fins i tot gosaren posar en pràctica els seus coneixements de grimpada esportiva (hi ha documents

gràfics que en donen fe). A quarts de cinc de la tarda marxàvem de Tamarit; la carretera que surt de la cala per anar fins a Palafrugell es força recargolada i a més d'un se li va remoure l'arròs que s'havia cruspit. Sortosament només fou cosa de deu minuts i després la situació ja es va normalitzar i tothom va poder fer la becaïna del retorn amb tota tranquil·litat. Abans de les set ja eren a Vilanova.

Senderistes travessant el bosquet de Begur. Foto: Pere Fernández.

Agustí Poch
Tardor 2003

La Torre de les Hores. País. Foto: P.F.

Sender del Mediterrani, GR-92 9a etapa: TAMARIU-LLAFRANC- CALELLA DE PALAFRUGELL- PALAMÓS

76 participants; 18,810 km.

L'encant paisatgístic de l'anterior etapa i sobretot l'arribada a la cala de Tamariu fou tan impactant que els nostres senderistes no es volen deixar perdre aquesta, que també promet, i molt! Així, aquest diumenge 14 de desembre, a les sis del matí, ja ens veiem embarcats dalt els autocars que ens han de portar novament a l'Empordà. Parem a esmorzar a l'àrea de la Selva (tot un clàssic!) i després, ja més desvetllats, continuem carretera amunt fins arribar a Tamariu, inici de la caminada d'avui, i ho fem quan passen 10 minuts de les 9 del matí.

Reprenem el Camí de Ronda que havíem deixat i veiem altra vegada l'antiga i típica barraca de pescadors que es conserva

Far de Sant Sebastià. Foto: B. Forgas.

Cala Tamariu. Inici de l'etapa. Foto: Blanca Forgas

gairebé intacta. Entrem en el cor de la Costa Brava. Pocs minuts després d'iniciada la ruta, tot travessant una extensa i relliscosa zona de roques, hi ha un petit accident. Un senderista rellisca i es trenca un dit de la mà, la qual cosa fa que es retiri i es traslladi a la població més propera perquè l'atenguin a l'ambulatori. Passat aquest incident la caminada continua cap a Cala Pedrosa, on se sent la fressa dels còdols en retirar-se les onades; el seu accés es fa per camí un xic escabros, on cal anar en compte pel seu desnivell de baixada, sort en tenim d'unes baranes de fusta, l'indret és feréstec d'allò més. I d'aquí cap al Salt de Romaboira, espectacular mirador sobre els penya-segats de la muntanya del cap de Sant Sebastià de la Guarda, l'accident dominant i més conegut d'aquest tram del litoral, final del massís de Begur, promontori coronat per la torre de guaita,

l'ermita i l'hostaleria i el far, el més potent de la costa. Petit reagrupament i continuem direcció a Llafranc, passem pel seu port esportiu, les escales de Garbí, reprenem el Camí de Ronda i arribem a Calella de Palafrugell, sempre a ran de mar, sota les seves arcades. Intentem descobrir el racó on celebren anualment aquell festival d'havaneres, paisatge evocador, màgic, ens hi quedariem una bona estona però hem de continuar endavant. Vinga pujar i baixar escales entre cala i cala. Panoràmiques espectaculars de la costa. Una meravella, sense exagerar.

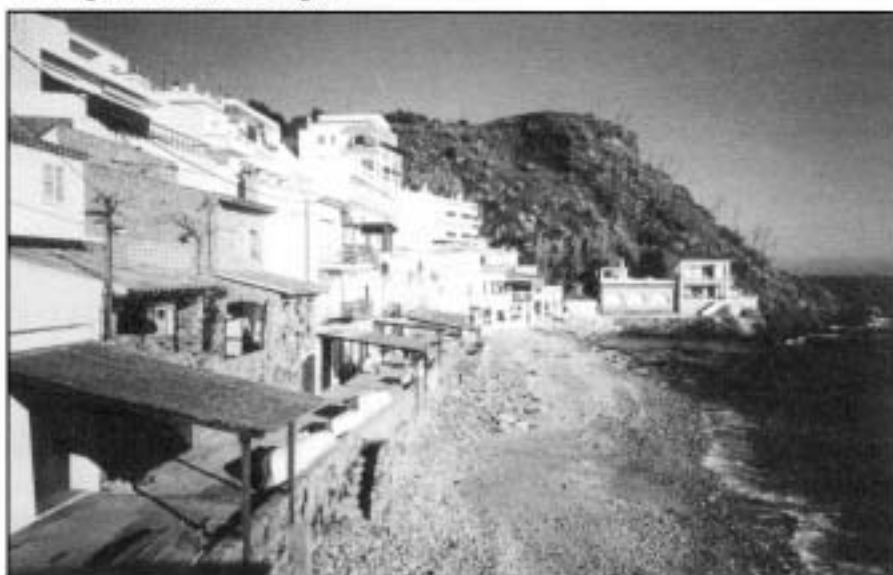
Després del Golfet, una badia de costa alterosa i coberta de vegetació, passem per la urbanització que porta el mateix nom i passada la bifurcació que ens portaria al Jardí Botànic i el castell de Cap Roig, remuntem cap al Puig del Terme, a 139 m

alt, d'on s'albira també una bonica vista de la costa. Després el GR discorre per un bonic bosc de pins abans de tornar vora la costa, a la Cala Castell. Vinga escales i més escales, els genolls comencen a grinyolar... L'encantadora i plàcida Cala s'Alguer, amb antigues cases de pescadors. Sempre a ran de costa passem per la Punta de Sant Esteve i les restes del castell de Sant Esteve de la Fosca. Ara ens arribem a la Cala de la Fosca, àmplia platja amb la gran Roca Fosca que la delimita en dues parts, i després remuntem novament fins a 75 m sobre el nivell del mar per atènyer el Cap Gros, entre la Cala de la Fosca i la Cala Margarida, on arribem poc després. Inesperada sorpresa - com ens indicava el relat- d'aire mariner. El GR discorre entre les edificacions pels carrers-pas-sadissos que s'aixequen enfilats sobre el mar. Anem de sorpresa en sorpresa i de meravella en meravella paisatgística... Deixem la Cala Margarida i tot resseguint la costa davallam cap a la pedregosa cala dels Pots, de dificultós trànsit amb tanta pedra reliscosa, i sortim a l'altre extrem per un pas estret i també dificultós entre les roques, per fer cap a la Cala del Frare, vora el port nàutic de Palamós.

L'etapa gairebé s'acaba. Només cal vorejar les instal·lacions del port nàutic i s'arriba en pocs minuts al port i comença-ment del passeig de Mar de Pala-mós. Com que fa un dia magnífic alguns aprofitem per remullar-nos els peus i una mica més a la Cala del Frare, i tirar mà de la carmanyola abans d'entrar a Palamós. La gran majoria s'ha anat escamplant per la població, no man-cada de restaurants i llocs per dinar. Abans de marxar anem a fer un tomb per la vila i visitem el seu nucli medieval primitiu, el Pedró, situat en el promontori i domi-nat per l'església parroquial de Santa Maria

Cala Alguer. Foto: Blanca Forgas

Cala Margarida. Foto: Blanca Forgas

Cami de ronda de Calella. Foto: B. Forgas

del Mar, i ja, relaxats del tot, acabem prenent un cafetó i fent petar la xerrada asseguts al passeig de Mar mentre esperem l'hora de tornar als autocars que

ens han de portar a Vilanova. Una jornada completa i ben aprofitada i que ens ha permès gaudir d'un paisatge esplèndid.

Blanca Forgas

Sender del Mediterrani, GR-92 10a etapa: PALAMÓS - SANT ANTONI DE CALONGE - PLATJA D'ARO - S'AGARÓ - SANT FELIU DE GUÍXOLS

**- 17 km. 105 participants.
11 de gener 2004**

La primera sortida de l'any, just després de les festes nadalenques, sempre té una gran participació. La mala consciència pels grans afartaments que s'han fet deu motivar que es busqui una certa redempció en un bona caminada. De totes maneres, aquesta etapa ja tenia un atractiu per ella mateixa pel fet de ser molt planera i passar per una de les zones més emblemàtiques de la Costa Brava; això, juntament amb el dràstic escurçament de més de tres quilòmetres (que es va fer per tal d'estalviar-nos el llarg i monòton passeig de Palamós) i que l'hora de sortida fos a les set del matí en comptes de les sis habituals, va motivar que l'assistència arribés a 105 participants, xifra record dins de

Cala de les Roques Planes. Pals. Foto: Josep Blanes

les etapes d'aquest GR-92 .

Així doncs, amb els dos autocars ja gairebé plens sortíem de la plaça de l'Estació de Vilanova a

les set del matí; pel camí els acabàrem d'omplir recollint els companys de Canyelles, de l'àrea del Llobregat i la família Trullàs, a l'àrea del Vallès.

Pasem altra vegada per la sorra, després de la Punta dels Escuts. Foto: Josep Blanes.

Aquesta vegada no vàrem fer la preceptiva parada a l'àrea de la Selva. Els organitzadors, en un rampell d'agosament que ratllava la inconsciència, van confiar plenament en la bonança meteorològica i van optar per anar directament al passeig marítim de Sant Antoni de Calonge per tal d'esmorzar al costat mateix de la platja. Sortosament, els déus (majors i minors) foren benivolents i ens obsequiaren amb una diada esplèndida. La seva bona predisposició, però, no va arribar a assecar la rosada

Prop la Torre Valentina, panoràmica des de Calonge fins a Palamós Foto: Josep Blanes

dels bancs del passeig per la qual cosa els qui volgueren endrapar asseguts ho feren amb el cul una mica humitejat. Tampoc motivaren prou els restauradors de la zona perquè obrissin els seus establiments davant d'una concurrència tan nombrosa i l'únic local que ho féu patí un greu col·lapse del qual encara no s'ha recuperat a hores d'ara.

Malgrat aquests petits inconvenients poguérem esmorzar més o menys bé i a tres quarts de deu ens posàvem en marxa travessant la riera de Calonge per un magnífic pont que, malgrat ser de disseny, va resistir el nostre pas. Poc després, el camí de ronda s'enfilava pels vessants d'un petit turó on s'aixeca l'antiga torre de defensa Valentina, actualment gairebé amagada entremig de noves i abominables edificacions.

Deixant de banda les barrabassades urbanístiques, cal dir que aquest primer tram del recorregut ens va

descobrir una sèrie de paratges d'insòlita bellesa en els quals la pineda gairebé es fonia amb la mar; així, passarem per la cala de les Roques Planes, la punta del Malpàs, la cala de la Roca del Paller, la cala del Forn, la platja de can Cristus, la platja de Treumal, ...

Reagrupament al Camí de Ronda, davant de Sagardó. Foto: J. Blanes

Després de travessar la platja del Treumal tinguérem la desagradable sorpresa de trobar-nos amb la desaparició d'una part del camí degut a un esllavissament. Tot i que alguns agosarats decidiren superar l'obstacle despenjant-se pel dret, el bon seny i la prudència que caracteritzen els nostres dirigents van aconsellar que el gruix de l'expedició reculés fins la platja per tal d'anar a trobar la carretera i així poder vorejar el mal pas sense més entrebancs.

Una vegada retornats al camí de ronda, prop de la cala del Pi, continuàrem endavant travessant les platges de Sa Cova i de Rovira fins arribar al passeig de Platja d'Aro on era previst fer el primer reagrupament a les envistes del petri Carall Bernat. Tot i la marrada feta pels verges i no verges prudents encara arribàrem abans que l'escamot dels agosarats que, a més a més, es presentaren amb una baixa entre els seus membres: la intrèpida senderista Isabel Llopis tingué una trifurga amb un mal roc que li malmeté un genoll per la qual cosa hagué d'abandonar l'expedició.

Ja eren gairebé dos quarts de dotze del migdia quan continuarem la marxa resseguint el llarg passeig de Platja d'Aro farcit d'edificacions que, per la seva singularitat, són candidates a ser el primer objectiu del Servei de Demolicions Controlades (o incontrolades).

En arribar a l'extrem

del passeig ens trobarem amb el segon obstacle del dia: el port nàutic de Platja d'Aro. El fet d'haver de vorejar el seu laberíntic perímetre ens va representar haver de fer una marrada de gairebé dos quilòmetres! De totes maneres, l'esplèndida diada féu que aquesta passejada extra no representés cap greu inconvenient i que tothom s'ho prengué amb bona disposició.

Poc després travessàvem la platja de Sa Conca arribant així a l'elitista urbanització de S'Agaró on era previst fer el segon reagrupament del dia; eren dos quarts d'una. Renoï amb les "barraques" de la urbanització, quin contrast amb l'amuntegament de Platja d'Aro. Fins i tot el camí de ronda, que més aviat era una rambla, estava escombrat! Després d'admirar una estona aquesta mostra de

hiperrealitat palatina i de carregar piles per a una futura i hipotètica revolució social continuàrem endavant (això sí, sempre endavant) vers la nostra petita realitat casolana que retrobàrem poc després en travessar la desmanegada platja de Sant Pol.

A l'última part de l'etapa, just abans d'arribar a Sant Feliu de Guíxols, vàrem passar per un tram del camí de ronda una mica salvatge i poc definit, fet que palesava encara més la magnificència de la "rambla" de S'Agaró. Després d'unes quantes pujades i baixades per tal de superar la punta del Molar i la punta de Ses Sofreres arribàrem al passeig de Sant Feliu de Guíxols poc abans de les dues del migdia. Allí retrobarem la senderista accidentada que havia arribat, sana i estalvia, amb taxi des de Platja d'Aro.

Després de fer un bon dinar, alguns en els acreditats establiments de la població i d'altres fent ús de la nostrada i catalanesca carmanyola, i de gaudir d'una reposada passejada pel centre històric de la vila, ens aplegarem novament dins dels autocars quan ja eren gairebé les cinc de la tarda.

De tornada cap a Vilanova anàrem descarregant els nostres adeptes forans als seus respectius punts d'embarcament amb les habituals manifestacions de benvolença. Passaven pocs minuts de les set del vespre quan l'Armanyà i el Cabanyes ens donaven la seva hieràtica salutació.

Blanca Forgas
Gener 2004

Una petita cala, després de la Torre Valentina. Foto: J. Blanes

Cavall Bernat a Platja d'Aro. Foto: Josep Blanes

Secció de Senders

Sender del Mediterrani, GR-92-1
Variant de les Gavarres, 1a etapa

PALAU-SATOR – MAS DEL POU DEL GLAÇ

**1ª etapa: Palau-Sator- Peratallada –
Canapost – Vulpellac – Sant Pol de
la Bisbal – Mas del Pou del Glaç; 8
de febrer del 2004; 83 participants;
14,655 km.**

Sortida en punt, -bé, uns minuts després – tothom, prèviament i tot instal·lant-se, es va saludant i va triant el seient i la parella de viatge que li agrada o que per atzar li toca. S'apaguen els llums i sembla que, majoritàriament, es va adormint el personal. Sempre hi ha algú (tindrà a veure amb una població veïna de costa que té un castell?) que s'explica la vida i no calla, i més enllà es desprèn alguna rialleta més sorollosa del normal. Aquesta vegada al segon autocar només faltava sentir ronc, hi havia un silenci respectuós, quasi religiós.

Les parades obligatòries: Canyelles, a l'estació de servei del Llobregat i a la del Vallès: "Bon dia", "bon dia" i "bon dia" a cadascú i a seguir endavant.

El sol hauria de sortir? La claror

Peratallada. Església de Sant Esteve, fora de les muralles (s. XIII). Foto: Josep Blanes

s'escampa però la boira i núvols no marxen i per tant el dia no acaba d'aixecar-se. Ens cal la parada d'esmorzar. L'esperem, és la que ens desvetlla i ens posa a punt per caminar. Parem a l'estació de servei de Maçanet de la Selva. Aquesta estació, hi parem tantes vegades que crec que els responsables haurien de fer com

els dels tours operadors, pactar els preus. Els clients s'han de "cuidar" i més si tenen ells i nosaltres perspectives d'anys de clients. Per cert, quantes variants de GR-92 hi ha? Podem quedar encallats a l'Empordà uns quants anys! Hem de llogar-nos una caseta i potser l'amortitzarem? Bé, bromes a part, l'esmorzar és un èxit de reconstrucció, o millor, com diuen ara, de restauració: tots sortim restaurats i amb més empena, l'entrepà i el cafè fan miracles.

Arribem a Palau-sator, un poblet petit on en dos mesos hi hem estat tres vegades, crec que els vilatans deuen estar una mica espantats o estranyats. Els autocars hi paren i mai s'hi queden. Deuen pensar: "serem rars?". L'aire no és ni fresc, les notícies del temps ens deien que faria vent (tramuntana?) i semblava que fred. No, el temps és tapat i tot i això és agradable caminar.

Els primers trams són plans i passem per camps, molts d'ells sembrats i espurnejant les plantetes, amb una

Sortida de l'etapa. Foto: Josep Blanes

Canapost. Església romànica del s. XI, també dedicada a Sant Esteve. Foto: J. Blanes

verdor fresca i perfectament barrejada amb el seu color terra, perfectament allisats.

Sense adonar-nos-en ens trobem a Peratallada, ens permetem una visita quasi en profunditat, ja que el poble és petit però molt bonic. S'entra a la plaça principal per un arc d'un carrer estret com la majoria dels altres. Les parets de pedra del poble el fan molt entranyable. El fossar i l'església amb

no cal, hi passa la carretera pel costat i hi farà massa soroll. Com es pot veure tothom pensa en tot mentre camina: monuments, natura, excursionisme i negocis.

Anant cap a Sant Pol de la Bisbal. Foto: Josep Blanes.

Continuem fins a Vulpellac. Ara sí que som com a casa: carrer de Sant Antoni, de la Unió, plaça Llarga, només hi faltava el passeig del Carme i el vermut. Després de la visita rapideta pels volts de l'església-castell on no s'hi veu la persona emparedada, continuem. Veiem un dels nostres autocars i potser algú té temptacions de retirar-se, no ho sembla.

El camí va fent-se més estret i comencen algunes pujadetes que acaben al pic-collat de Ses Forques. Reagrupament i a continuar. El bosc és cada vegada més espès i es nota que entrem a les Gavarres. Passem pel mas Sacot i la riera de La Marqueta i en un trencall estret, a les planes de les roques del Gel, hi ha alguna despistada, s'haurà perdut algú? Al reagrupament es comenta i

es passa llista mental, i hi falten... els de sempre. Això passa a Sant Pol, un llogaret petit i amb una església amb elements romànics.

Arribem a la casa de Colònies del Pou del Gel i dinem, alguns al bosc, d'altres al prat, d'altres als ampits de les finestres i terrasses de la casa i d'altres a les taules àdhuc de la casa. El lloc és pràctic ja que hi ha serveis i aigua. Podem veure, alguns, el Pou del Gel de mides considerables, encara que d'esquillada ja que el trobem tancat amb una reixa i un cademat.

Pugem a l'autobús, quasi amb pressa, abans de l'hora, una "comissió" s'encarrega d'escampar la nova: si ens espavilem podem sortir abans, ja ho hem fet tot. Acord total, en menys de cinc minuts tothom és dins els autocars i a fer el cafè al lloc de sempre. Som clients dels bons i tornem sempre al mateix lloc. No tothom va a fer el cafè i les necessitats

fisiològiques. Molts es queden a fer la "migdiada" a l'autobús. El viatge continua i la tornada és com l'anada però molt més sorollosa, les ganes de parlar i explicar acudits és més evident. Malgrat tot sempre hi ha una considerable clientela que dorm o ho fa veure. S'arriba a Vilanova encara clar i s'agraeix l'haver sortit una mica abans.

Josep Olivella

Vulpellac. Foto: Josep Blanes

espadanya són les parts més destacables pels nostres visitants, com a mínim ho sembla per l'afluència de quasi tots els components del grup. Algú comenta que hi ha una casa en venda. Enllaçant amb l'anterior raonament: caldrà comprar-la o llogar-la? Una veu generosa comenta que

El portal del Pou del Gel. Foto: J. Blanes

Crònica del "cotarro" talaienc

DONATIUS PER A LA BIBLIOTECA I L'ARXIU FOTOGRÀFIC

A començament d'aquest any han ingressat diversos donatius per a la nostra Biblioteca i per a l'Arxiu Fotogràfic.

Us en fem una relació, especialment dels llibres, alguns dels quals són veritables joies de la història excursionista. Aquesta primera donació ha estat feta per Francesc de Paula Mestres i Soler, conegut editor vilanoví, bon amic de la nostra entitat i alhora conferenciant -algunes vegades- dels nostres divendres culturals.

Les obres són les següents:

■ *Manual per a recerques d'etnografia de Catalunya*, Universitat de Barcelona (1922)

■ *"Guia de Valls y su partido"*, d'Emilio Pedrero i Caballero (1900)

■ *Guia itineraria del Vallès Superior*, d'Artur Osona - CEC (1892)

■ *3 Almanacs del Centre Excursionista de Catalunya* dels anys 1934, 1935 i 1936

■ *Almanac de la Sardana de l'any 1929*

■ *Serrats Amunt*, de Francesc Oliva i Almirall

■ *"Una infiltración de la cultura pirenaica a través de las sierras del Penedès i de la Conca d'Òdena"*, d'Albert Ferrer i Soler (1950)

■ *París en l'obra de Gaspar Miró*, Foment Vilanoví (1960)

■ *3 Circulars de Folklore de la Secció Folklorica del C.I. d'A.C.*

■ *Les muntanyes, boscos, rius i llacs de Catalunya*, de Joan Ventosa i Roig (Fundació Roca i Galés - 1983)

■ *"Cataluña y sus comarcas"*, de Jaume Bover i Argerich (1975)

A aquests llibres s'han d'afegir algunes fotografies històriques de 1925, pertanyents a la col·lecció d'en Magí Mestres (pare d'en Quico), que fou probablement el primer vilanoví a ascendir al pic d'Aneto.

A més d'aquestes fotos, dos socis -per cert, fundadors-, el Carles

Lozada i l'Enriqueta Castanyer, ens han lliurat una sèrie de fotografies dels respectius arxius familiars corresponents a les primeres excursions talaiencs. L'Enriqueta hi ha afegit 3 mapes del Perú, un d'ells amb tota la zona de Cuzco, lloc d'arribada de moltes expedicions muntanyenques. Finalment, també ens ha deixat fotos per l'arxiu la Montserrat Serra, vídua del qui fou comptador de la primera junta de la Talaià, en Josep A. Rion.

Cal expressar-los a tots l'agraïment de l'entitat per aquestes donacions, alhora que encoratgem altres socis i amics que tinguin obres, documents o fotografies d'interès històric relacionats amb el nostre excursionisme, i convidar-los a fer-ne la deixa per completar l'arxiu de la Talaià.

ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE SOCIS DE L'ENTITAT 2003.

Tal com estava previst, el passat 14 de febrer es va celebrar l'Assemblea general de socis de la nostra entitat corresponent a l'exercici de l'any 2003, tot i que l'horari de la convocatòria va resultar confús donat que el full mensual d'activitats ho comunicava per a una hora més tard, la qual cosa féu que molts socis s'hi incorporessin una estona després d'iniciada. Prèvia aprovació de l'acta anterior, els representants de les seccions exposaren els respectius resums de les activitats realitzades i algunes propostes per a aquest any, on també s'incorporaren les comissions en funcionament com ara la comissió de Marxes, la de Medi Ambient i la del Cinquantenari, aquesta darrera exposant sobretot que s'està preparant tots els actes i qüestions que configuraran el programa de l'efemèride, el qual serà presentat a tothom abans de Nadal d'enguany.

En l'apartat econòmic es presentà un balanç de l'exercici 2003, amb uns ingressos de 47.435,10 € i unes despeses de 48.086,25 €, que donaven un resultat de -651,15 €, mentre que el conjunt de les seccions

(també incloses en el balanç) ingressaven 31.289,55 € i gastaven 25.281,82 €, és a dir un resultat positiu de 6.007,73 €, la qual cosa dona un total realitzat en l'any 2003 en el conjunt de l'A.E.Talaià de 78.724,65 € d'entrades i 73.368,07 € de sortides amb un resultat global positiu de 5.356,58 €. Amb diverses preguntes sobre algunes partides i després del corresponents aclariments s'aprovaren els comptes del passat exercici.

Però la proposta de pressupost per enguany no resultà tan fàcil d'aprovar, ja que les excessives previsions tant d'ingressos com de despeses feren necessari un parèntesi a l'assemblea per refer els números presentats, els quals finalment oferiren aquests resultats:

Previsió Entitat:

Ingressos: 42.285.

Despeses: 37.845.

Resultats: +4.440

Previsió Local Social:

Ingressos: 11.700

Despeses: 18.629,96

Resultats: -6.929,96

Previsió Seccions:

Ingressos: 32.595

Despeses: 33.298

Resultats: - 703

Com podem veure, finalment el pressupost global és deficitari. Caldrà doncs anar-lo ajustant en el transcurs de l'exercici, aprovant-lo i donant un marge de confiança a la Junta per corregir-ho.

La resta de punts de l'ordre del dia, que foren les baixes per falta de pagament i el torn obert de paraules, es resolgueren després d'algunes intervencions, cloent tot seguit una assemblea de tràmit o poc transcendent.

LES SECCIONS TAMBÉ HAN FET LES SEVES ASSEMBLEES.

A partir de gener començaven un seguit de les reglamentàries assemblees de les seccions que cal realitzar almenys un cop a l'any. S'iniciava amb la **Secció d'Esquí**,

Crònica del "cotarro" talaïenc

que el 22 de gener, amb una nul·la assistència de socis (només un soci i quatre de junta), es debateren els problemes dels esports de neu. Mentre que les botigues d'esport organitzen sortides d'esquí, la secció no pot omplir cap autocar, limitant-se només a llogar el material o facilitant les targes de federat Targeneu, sabent que hi ha un bon estol de joves que podrien venir a esquiar però la secció no disposa ni de monitors ni d'instructors de jovent especialitzats en esquí.

Es va acordar fer més gestions per resoldre aquests problemes i veure si de cara a la temporada vinent es pot fer alguna activitat lligada amb els actes del Cinquantenari de la Talaia. Es presentà l'estat de comptes amb uns ingressos de 444,81 €, unes despeses de 17,27 € i un saldo a caixa de 2.131 €.

La **Secció de Cultura** feia la seva assemblea el 3 de febrer amb no massa assistència de socis però suficient per debatre l'informe de les activitats realitzades, que si bé han sigut les clàssiques, aquestes han sigut nombroses, com per exemple les conferències i projeccions dels Divendres Culturals, en que cada setmana s'ha fet un acte organitzat directament per aquesta secció o conjuntament amb altres de la casa. Dues sortides del cicle "Coneguem Catalunya", una al Santuari del Mont i una altra als Empedrats (Grèixer - Coll d'Escriu - Els Empedrats-Bagà), a més de la sortida conjunta inaugural del curs amb la Secció de Senders i que tingué lloc al Penyalgosa. Entre les realitzacions tampoc no podia faltar la ja tradicional parada de llibres de Sant Jordi a la Rambla. Un altre punt de l'ordre del dia fou evidentment l'estat de comptes de la Secció, amb uns ingressos de 3.935,53 € i unes despeses de 3.308,40 €, mentre que el saldo a caixa és de 3.592,10 €. Finalment els projectes per enguany preveïen la continuació dels actes culturals del divendres i almenys dues sortides del cicle "Coneguem Catalunya" i en tot cas

hi haurà la preparació d'un dels actes principals del Cinquantenari de la Talaia i que serà la ja concedida organització de la Renovació de la Flama de la Llengua Catalana (febrer de 2005).

A continuació de l'assemblea anterior, i gairebé sense canviar de personal, el mateix dia 3, una hora més tard, era la **Secció de Senders** qui celebrava l'assemblea. Aprovada l'acta anterior, es féu l'informe d'activitats del curs 2003, que es poden resumir amb les set sortides de periodicitat mensual corresponents al recorregut del Sender GR-92, que al gener continuava amb l'etapa 3ª Cadaqués - Roses i finalitzava al desembre amb la 9ª etapa Tamarit - Palamós.

Altres activitats han sigut la participació en la 2ª fase del projecte de Camins de la Xarxa de Parcs (abans Anella Verda), que promou la Diputació de Barcelona i coordina la FEEC. També s'ha fet la proposta d'un nou sender de GR que vagi de Vilanova a Bellprat, que enllaçaria el GR-92 amb el GR-172 i GR-7, a més de l'activitat de manteniment del GR-92 al seu pas per la nostra comarca. A l'assemblea es recordà la sortida inaugural del curs 2003-2004 realitzada conjuntament amb la secció de Cultura, al cim del Penyalgosa, al País Valencià. El següent punt de l'ordre del dia fou la presentació d'un detallat estat de comptes amb un total d'ingressos de 11.014,88 € mentre que les despeses realitzades eren de 9.470 € i el saldo a caixa de 9.764,57 €, a més d'aprovar el pressupost 2004 proposat i equilibrat a 10.110 €, tant d'entrades com de sortides.

I el dia 4 de febrer era la **Secció de Muntanya** la que convocava assemblea. Prèvia aprovació de l'acta anterior es passà revista de l'estat de comptes, amb uns ingressos totals de 760,03 € i unes despeses de 205,20 €. El saldo a caixa era de 308,43 €. En el capítol d'activitats realitzades van valorar-se positivament les sortides i ascensions realitzades entre les

quals calia destacar les del Pic del Portarró, al Perdiguero, al Comanegra, a la Peña Montañesa, al Pic de Coma d'Or, al Néouvielle i al Puig del Quer, i alguna altra més. Entre algunes de les propostes per a la propera temporada figurava la dotació a la Secció de divers material d'esquí de travessia per poder realitzar alguna ascensió hivernal que permeti els descensos més ràpids, sense oblidar el bon servei que ara fan les raquetes. També es varen fer noves propostes i entre elles la possibilitat de col·laborar amb el Cinquantenari de la Talaia.

Fins aquí algunes de les assemblees de les seccions que ens han donat la seva crònica.

AL PRESIDENT, JA L'HAN FET AVI

Just la nit de Dijous Gras, en plena Xatonada social, vàrem poder veure com el nostre president, el Salvador Belchi, amb la seva dona Anna, s'aixecaven a correuita abans que aparegués el Secretari Bernat del Manton a llegir-nos el Sermó i desapareixien bastant neguitosos. Hores més tard ens assabentàvem - i no era cap conya del Carnestoltes - que ja eren avis d'una nena molt maca que portarà el nom d'Ona. Des d'aquesta Redacció ens congratulem d'aquesta nova categoria del president i felicitem ben cordialment tant els joliosos pares com els embadalits avis. I comenceu a aprendre a canviar bolquers!

NECROLÒGICA

Malauradament també hem de fer-nos ressò de notícies tristes, i en aquest cas ha estat la pèrdua entranyable d'una sòcia i companya dels primers temps de la nostra Talaia. El passat 26 de desembre, dia de sant Esteve, moria als 70 anys d'edat l'Aurèlia Rion López després de lluitar contra una llarga dolença durant més de dos anys. Fou una assídua excursionista talaïenca que participà en marxes, acampades, travessades i fins i tot

Crònica del "cotarro" talaienc

esquí, destacant el fet que fou de les primeres persones que promogueren la nostra llengua al Butlletí i fins i tot realitzà curses de català per als socis. Era gairebé fundadora, ja que s'inscriví a l'entitat l'any 1956. Davant de tan sensible pèrdua volem fer patent als seus familiars el nostre més sentit condol. Descansi en pau.

2004, UN CARNAVAL MÉS

Però anem a menys. Tot i amb això ens n'hem sortit prou bé, perquè una setmana abans l'ambient estava francament apagat, i finalment una reduïda comissió social de festes i "saraos" edità un programa de Carnaval on s'iniciava la disbauxa amb un tranquil acte, diem-ne de caire cultural, encara que lligat a la tradicional festa vilanovina. Es tractava d'una xerrada del conegut comunicador vilanoví Pere Tàpies sobre *Rimaires i Versaires del Carnaval de Vilanova* i que resultà una excel·lent introducció a la festa. El Dijous Gras, com sempre, la Xatonada social, elaborada al punt pel Manel Masana, mentre que la resta anava a càrrec de les regidores del bar, que també feren una bona feina. I evidentment el Bernat del Manton ens vingué a llegir el Sermó que ens enviava el Rei Carnestoltes, envoltat d'una comitiva-escamot, paròdia dels darrers successos polítics de casa nostra i del país basc. Llàstima que al llegidor no se li entenguessin prou bé els versos, perquè ens consta que a més de quatre socis els estiraven les orelles. A les acaballes, dos o tres joves baixaren a la plaça de les Coles la merenga que cada any ens facilita la pastisseria del Bruna, però ben aviat plegaren davant l'aferrissada batalla de merengues que havien engegat entre altres societats. I ja el diumenge dia 22, com sempre Les Comparses. I Déu n'hi do la gent que es va inscriure a darrera hora després de les pluges de la setmana, si no haguéssim sigut quatre gats. I enguany, en comptes d'una banda de música del País

Valencià, ens ho van canviar per una "xaranga" de la Rioja, això sí, no varen parar de tocar i resultà diem-ne que engrescadora, tot i que es van passar una mica massa en l'ús del megàfon portàtil amb cançons força grogüeres i poca-soltes, lluny en tot cas de la línia comparsera vilanovina, però que - segons versions - ajudaren a fer passar la jornada. L'entrada a la plaça de la Vila, la consegüent batalla de caramels de tots contra tots i la penjada de les llaçades a les senyeres ens està resultant - des de fa temps - repetitiva, massificada i molt conduïda. O falta un revulsiu a la festa o hi ha manca d'imaginació. I aquí s'acaba la història. Després de dinar, alguns talaiencs els poguérem veure a la plaça de les Coles ballant les Danses de Vilanova. I el dilluns, encara que el programa anunciava la sortida dels Cors de Carnestoltes, ningú de la nostra entitat no tenia previst participar ni havien assajat. Un any de Carnaval normal, sense pena ni glòria.

DIPUTADA I SENADORA TALAIECA

La nostra activa associada Assumpta Baig, ja diputada electa al Parlament de Catalunya pel PSC des de les darreres eleccions del 16 de novembre, i fruit dels acords del tripartit, ha estat escollida senadora en representació del Parlament de Catalunya. És a dir, tindrem una talaienca a Madrid (i a Barcelona també). Vagi per endavant la nostra més cordial felicitació desitjant-li tota classe d'èxits en la seva nova tasca política, alhora que l'encoratgem a aconseguir, entre altres coses, la reforma d'un senat on els nostres representants puguin debatre en català. Felicitacions i endavant!

CANVI D'OFICIAL DE SECRETARIA

Des del passat desembre, l'oficial de secretaria i de comptabilitat de l'entitat, Mª José Escuer, ha declinat continuar en aquesta feina per diversos motius, tot i que ha seguit fins a tancar l'exercici 2003 i fins a l'As-

semblea General del passat 14 de febrer. L'entitat li fa patent el seu agraïment per la feina ben feta durant aquests anys. Cal dir, això sí, que continuarà practicant les seves activitats de muntanya habituals. Per cobrir el seu lloc, la Junta ha escollit l'Elisabet Bladas, la qual aquestes darreres setmanes s'està posant al corrent de les intrínquils de la burocràcia de la nostra Secretaria. Igualment us atindrà dilluns, dimecres i divendres, de 7 a 9 del vespre, per les qüestions administratives de la nostra entitat.

RAID GARRAF D'ESPORTS D'AVEUTURA

En l'intent de diversificar les activitats esportives de la nostra entitat, s'ha convocat per al 3 i 4 d'abril aquest Raid d'esports d'aventura, per parelles i sense assistències. Aquest primer raid a Vilanova i la Geltrú consistirà en un recorregut total de més de 100 km repartits en diferents etapes per terrenys i llocs variats com pistes forestals, senders, coves, mar, etc. I les disciplines seran BTT, cursa a peu, caiac de mar, patins en línia, tir amb arc, escalada, espeleologia, cursa d'orientació i etapa nocturna. No us donem més detalls ja que quan surti aquesta revista ja estarà realitzat i en tot cas a la propera edició us en donarem els resultats.

CURS D'ORIENTACIÓ NIVELL 1

Organitzat per la Comissió de Noves Activitats, del 27 d'abril al 2 de maig està previst celebrar aquest curs d'orientació per aprendre a interpretar tota la informació que ens pugui donar un plànol topogràfic i l'ús de la brúixola, per tal de realitzar una travessia per terreny variat de muntanya.

El curs consistirà en quatre classes teòriques de 2 hores cadascuna i dues sortides pràctiques de 6 hores cadascuna, i estarà impartit pels nous tècnics d'esports de muntanya de la nostra entitat recentment titulats en els cursos realitzats per la FEEC. En la propera edició d'aquesta revista farem la crònica d'aquest curs.

Crònica del "cotarro" talaienc

CRÒNICA DELS DIVENDRES CULTURALS

Comencem el repàs dels actes realitzats al nostre local i que sota el nom genèric dels Divendres Culturals es presenten a la Sala d'Actes, organitzats normalment per la Secció de Cultura. I toca començar pel mes de desembre del passat any, en haver-se alterat la periodicitat de l'edició d'aquesta revista.

Així el divendres dia 5 es realitzava una projecció de vídeo i la corresponent xerrada que amb el títol de **PIRENA 2003** presentava el múixer vilanoví **Carles Segarra**. Il·lustrat amb les imatges semblants a les que havíem vist per TV3 d'aquesta espectacular cursa de gossos amb trineu, el conferenciant anà ampliant comentaris sobre les vicissituds de la prova i especialment dels gossos, principals protagonistes d'aquest esport: el múxing. Així ens destacà que tot i que el conductor del trineu és qui el dirigeix, qui tria i s'orienta pel bon camí entremig de la neu és el gos líder, l'animal en qui el múixer té tota la complicitat i dipositada la seva confiança. Un d'aquests gossos fou mostrat a la concurrència com a participant d'una cursa pirinenca on intervingen més de 200 homes i dones i 600 gossos.

I el dijous dia 11, s'inaugurà una **EXPOSICIÓ D'AQUAREL·LES** l'autor de les quals és el nostre soci **Joan Gómez** i que ens oferí des de coneguts racons de les rodalies fins les petites representacions de flors i fruits comarcals.

El dia 12 fou un clàssic dels voltants de Nadal, com és el professor **Joaquim Monturiol**, que aquest cop ens parlà d' **UNA EXPEDICIÓ AL PAÍS DELS GORIL·LES (Rwanda)**. Amb la seva característica amenitat ens anà explicant aquesta incursió a Rwanda i sobretot cap a la zona del Parc Nacional de Virunga o també Parc Nacional dels Volcans, alguns dels quals tenen alçades entre 3.400 i 4.507 m i que resulta ser l'hàbitat de l'anomenat goril·la de muntanya, un animal que, contra

la creença general, no resulta agressiu. I ens explicà un munt d'anècdotes, des dels dominis que ha tingut aquell país, d'alemanys i belgues, fins al famós encontre entre l'explorador Livingston amb el periodista H.M. Stanley el 1871, o les guerres entre les dues ètnies rivals: batutsis i bahutus, més coneguts als mitjans de comunicació com a hutus i tutsis. També ens parlà de les fonts del Nil, que arriba a una longitud de més de 6.000 km, amb els rius tributaris Ruvuvu i Nya Barongo i per l'Akagera connecta amb el llac Victòria. En aquesta expedició el professor Monturiol va comptar amb la important col·laboració del seu amic i missioner empordanès Quim Vallmajó, que el va ajudar i orientar en tot el seu periple. La darrera part fou dedicada a altres animals com els hipopòtams, les zebres o les gaseles impala i també féu menció de les coves volcàniques d'aquella zona. Una interessant conferència que tingué els càlids aplaudiments dels assistents.

El darrer divendres de desembre, dia 19, hi hagué una sessió que portava per títol **POESIA, ECOLOGIA I PAISATGE**, una singular i excel·lent lectura de poemes a càrrec del sitgetà **David Jou**, físic, poeta i catedràtic de la UAB, que ens oferí una mostra dels seus poemes, recollits en el seu darrer llibre.

Amb un llenguatge rimat amb expressions més aviat tecnològiques, aconseguí demostrar-nos que també es pot fer poesia amb termes poc lírics i amb la contundència d'un llenguatge actual alhora que lligat als problemes mediambientals i del nostre entorn natural. En altres pàgines d'aquesta revista trobareu un bon article glossant l'obra d'aquest autor.

Acabat aquest acte es féu el **LLIURAMENT DE MEDALLES DE 25 ANYS DE SOCI**, per continuar amb la **FELICITACIÓ DEL NADAL** per part del President, seguit del corresponent i ja tradicional tast de torrons i cava, desitjant-nos entre tots un feliç any 2004.

Començàvem el gener amb una conferència el divendres dia 9, aquesta vegada organitzada per la Comissió de Medi Ambient, amb un interessant tema: **LES AMPLIACIONS DE LES PISTES D'ESQUÍ A DEBAT** i que fou presentat per **Lluís Toldrà**, advocat i membre de **DEPANA**. Aquest és un vell problema que enfronta els ecologistes amb els especuladors i promotors de nous espais esquiables. Els conflictes més recents són per exemple a la Vall d'Àreu, annexa a Vaqueira-Beret o si no Fillà a la Vall Fosca i altres ampliacions on normalment els estralls al medi natural no només ocasionen pistes i remuntadors, sinó que són les grans urbanitzacions l'excusa per vendre aquell producte. Aquestes qüestions generen pressions de tot tipus, des de polítiques fins econòmiques, alterant límits geogràfics, obviat normatives i qualificacions territorials i que ens demostren com els promotors tot sovint voregen la il·legalitat, amb l'excusa de promocionar l'esport de l'esquí. A pesar dels molts arguments que ens oferí el conferenciant, ens va semblar poc crític i no massa contundent, tot i la seva pertinença a Depana. En altres pàgines de la revista trobareu una amplia referència d'aquesta conferència.

Passàvem al dia 16 perquè la **Margarida Paterna** i el **Marcel·lí Ferrer** ens presentessin un audiovisual que portava per títol **35 MINUTS PELS ANDES PERUANS, BOLIVIANOS I XILENS**, explicant-nos la seva entrada al Perú visitant les runes de Machu Pichu i el llac Titicaca, seguint cap Arequipa i per l'alta Puna, una travessa per alçades de més de 3.000 m, per entrar a Bolívia i continuar la ruta pel Salar d'Uyuni i per una extensa zona volcànica característica per les seves fumaroles. Un altre Salar els donava la benvinguda a Xile, on continuaren la travessa pel desert d'Atacama per finalment visitar el Parc Natural del Tatio. Una

Crònica del "cotarro" talaienc

excel·lent projecció que recollí un munt d'elogis.

El dia 23 foren el **Vicenç Carbonell** i el **Salvador Llorac** els qui feren la **PRESENTACIÓ DE DOS LLIBRES D'EXCURSIONISME** : **"25 SORTIDES A PEU PEL Penedès"** i **"VISIÓ DEL PENEDÈS A FINAL DEL SEGLE XIX"**. La primera obra és un recull d'itineraris realitzats per la Secció d'Excursionisme de l'Institut d'Estudis Penedesencs, fruit de les nombroses sortides a peu per la comarca des de l'any 1977, no sols pel plaer d'anar d'excursió, sinó que la motivació ha estat sempre la identitat amb la terra, o com diuen en el pròleg, amb el *terroir*. De més de seixanta sortides n'han seleccionat vint-i-cinc, recollides per Joan Soler Bordes, que van des de Castellví de la Marca, Santuari de Foix o Pla de Manlleu i Selma, fins a Sant Jaume dels Domenys o Santa Oliva, sense deixar-se ni el Garraf, ni el Montmell. Un llibre totalment recomanable i que el Vicenç Carbonell ens ofereix per conèixer millor el territori més proper a casa nostra.

La segona obra, coordinada per en Salvador Llorac i Santis, és tal com diu el seu títol una *Visió del Penedès al final del Segle XIX*, però de fet el sots-títol ens aclareix que també es tracta d'un recull de sortides històriques: *25 Excursions realitzades entre 1877 i 1893 a la comarca i el seu entorn*. L'obra, que ha estat patrocinada conjuntament per la Fundació Abertis i l'Institut d'Estudis Penedesencs, ofereix una selecció d'excursions, la majoria de les quals foren realitzades per les dues entitats que des de 1876 i 1878 iniciaren el moviment excursionista al nostre país: l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques i l'Associació d'Excursions Catalana. En la presentació, Salvador Llorac explicà moltes de les anècdotes i característiques d'aquestes excursions pels llavors quasi desconeguts Penedès i Garraf. És una obra per als qui els agradi conèixer la història de l'excursionisme a casa nostra.

Ambdós presentadors foren càlidament ovacionats.

I començàvem el febrer amb una conferència organitzada per la Comissió de Medi Ambient i presentada per **Montserrat Reus i Martí**, que en nom de l'Agrupació per a la Protecció del Medi Ambient del Garraf (APMA) tractà de **EL FUTUR DE LA PRESERVACIÓ D'ELS COLLS-MIRALPEIX**. Aquesta proposta és un projecte que ha realitzat la conferenciant per a la millora del medi ambient local de la nostra comarca i concretant-lo majoritàriament en la zona de Els Colls-Miralpeix, on la preservació d'aquest àmbit amb les mesures de protecció efectives proposades, passa per una acció enèrgica i coordinada dels municipis de Sitges, Vilanova i Sant Pere de Ribes. En un dels articles d'aquesta revista, la mateixa autora de la conferència comenta àmpliament i amb gràfics la proposta de millora del nostre espai litoral.

I com a preludi del Carnaval, el dia 13 tinguérem amb nosaltres el conegut comunicador, cantautor, gastrònom i defensor dels drets del ciutadà: **Pere Tapies**, el qual dissertà sobre **RIMAIRES I VERSAIRES DEL CARNAVAL DE VILANOVA**. I féu un repàs dels principals versaires de caire festiu i transgressor lligats amb el fer barriola i divertir-se amb les sàtires i els acudits, i començà llegint versos des del Rector de Vilfogona fins al Josep M. de Segarra, sense oblidar algun vilanoví com el Miquel Ballester "el Flauta", comentant que molts d'aquells versos serviren per posar-los música i cantar-los a les festes. Al final de la xerrada, ell mateix destapant la guitarra ens oferí un curt però divertit recital que entusiasmà la concurrència, que premià el nostre amic artista amb càlids aplaudiments.

Fou el dia 27 quan un conegut soci de la nostra entitat, el **Josep Miró Ila**, meteoròleg i geògraf, féu la presentació del seu llibre **PER CUNIT I EL SEU ENTORN. 18 ITINERARIS PEL PENEDÈS MARÍTIM**, una guia

per poder recórrer la comarca i seguir els camins de la zona muntanyosa dels contraforts litorals que trobem entre el massís del Garraf i les petites elevacions properes a Cunit i Calafell. Així ens explicà com havia sorgit la idea de fer aquesta guia, que de fet era el fruit de relatar una sèrie de sortides guiades des de Cunit -lloc on resideix actualment- i que l'Ajuntament li havia encarregat organitzar. Com que aquell cicle d'excursions es va fer cada vegada més important, el mateix Ajuntament li encarregà la realització d'un recull dels millors itineraris d'aquest cicle, recull que es transformà en una correcta guia dels camins ben propers a casa nostra. En altres pàgines de la revista trobareu la fitxa completa d'aquest llibre.

I entràrem al març, el dia 5, amb la **PRESENTACIÓ DE LA XLVI MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ** als mitjans de comunicació local.

El mateix divendres també va tenir lloc una **REUNIÓ DE COL-LABORADORS DEL 50è ANIVERSARI DE L'A.E.TALAIÀ** on s'explicà, per part de la Comissió Organitzadora, els diversos projectes i actes a realitzar per aquest Cinquantenari i on es concretaren algunes propostes i es recolliren suggeriments.

El divendres dia 12 era el **Josep Bertran** que, en una projecció de diapositives organitzada conjuntament per la Secció de Muntanya i el GEAM, ens presentava **BESSIBERRIS**, massís on havia realitzat una sèrie d'ascensions per crestes i carenes, fent-nos el corresponent relat acompanyat amb unes impressionants vistes aèries des dels estanys Gèmena fins al Llac de Mar i els recorreguts i grimpades als cims del Bessiberris i Comaloformo o la Punta Harlé i el Pa de Sucre i les baixades cap al Pla de la Cabana i cap a l'estany de Cavallers. Una excel·lent projecció a les quals ja ens té acostumats l'amic Bertran.

XVI CAMINADA POPULAR DE VILANOVA I LA GELTRÚ

**Fent camí per la façana marítima
de ponent i els dos Molins...**

Un any més, el 25 de gener d'enguany, 2004, la invitació a la Caminada Popular congregà 419 caminaires inscrits disposats a efectuar un itinerari, a voltes no prou conegut per tothom. Com ja va fent-se d'uns anys ençà, el lloc de sortida s'iniciava davant l'estatge de l'Agrupació, al carrer del Comerç, allargant-se la concurrència fins a la plaça de les Cols. El dia es presentava un xic fresquet i un tant grisós, que a mig matí s'esbaldí.

A dos quarts de nou tocats, i amb les darreres inscripcions enllestides, els participants començaven l'animosa passejada seguint pel carrer de sant Gregori, plaça de les Neus, on s'encetava la rambla Principal i després de la Pau, l'artèria més emblemàtica de la ciutat, que, amb uns 1200 m de longitud, arriba fins al ben dissenyat monument a Francesc Macià, president que fou de la Generalitat. Un monòlit erigit per subscripció popular en els temps de

Sortida de la caminada Rambla avall. Foto: Josep BIANES

la transició política, obra de J.M. Subirachs.

En aquella hora matinerà, la Rambla, absenta de l'habitual moviment

ciutadà, feia de bon veure amb la nodrida colla que amb aire festiu es disposava a redescobrir els seus envolts més propers. Cinc minuts d'aturada i se seguia vers el parc costaner, enfront del passeig del Carme, i a continuació pel passeig de Ribes Roges, amb la Pasifae, a trenc de la mar. Al final, el poblat iberoromà d'Adarró. Per una escalonada construïda de fa poc conduïa als contraforts del xalet del Nin, dalt del promontori i a l'altra banda s'obria la platja dels Capellans o de sant Gervasi amb el seu recent inaugurat xiringuito. En aquest indret hi hagué trenta minuts de descans per esmorzar. Els arranjaments i millores fetes de no fa pas gaire eren desconegudes per a la majoria dels allí presents.

Novament en marxa per aquesta platgeta (abans plena de còdols i salvatgina) i ara acondiciada amb la fina sorra del suau litoral de la Costa Daurada. Un pont en construcció creuarà sota la via del tren donant

Travessant la platja de Sant Gervasi. Foto: Josep BIANES

accés per aquell costat. En presentar-se el primer tros rocallós que voreja el xalet de la Gavina, la Caminada s'havia d'amotillar al pas en fila índia en fer cap a la caleta de l'Aiguadolç, amb les onades (aquell dia moderades). Una agradable visió d'aquesta mar tan nostra de mariners, de banyistes, de pescadors de canya, de la -per a molts de nosaltres- nostra joventut. Mar on també s'hi mostra alguna llevatada i ben sovint a l'estiu, d'aigües llises que per ací la nostra contrada se'n diu «boleia», quan la superfície no es mou ni gens ni mica. Arribats quasi al final de les roques de St. Gervasi, anomenat el racó de Sta. Llúcia, on s'hi assenta una petita urbanització coneguda com a «Poble Pescador», en donar-hi el tomb es deixava la costa creuant la via del tren per sobre d'un pont.

Racó de Santa Llúcia. Foto: Josep Blanes.

Els Molins. Foto: Josep Blanes

urbanització de l'Aragai i els Dos Molins. En donar el tomb entremig de les antigues i cilíndriques construccions, no fa pas gaire emplaçades en una relativa solitud, actualment ja les envolta la novíssima enquitranaçada ronda d'Amèrica.

En l'itinerari previst encara es féu servir el que queda del desuet camí de Santa Llúcia (molt fressat per les roderes de carro del passat) que, transcorrent entre uns camps ermits, desembocà al Camí Vell de Cubelles, d'un temps, un vial estret i cimentat. En travessar per sota la Variant C-246, ara C-31, la Caminada girava en 180° ascendint suaument, ben bé un quilòmetre, per un camí terrós paral·lel a la Variant. En el pont de la

A partir d'aquí es caminava pel carrer de l'Esparrall (els futurs carrers a planificar duran els noms de peixos) i prompte hi hagué una aturada de deu minuts en tocar el «Meson el Cid», per tal de prendre un quelcom de beguda calent o d'altres necessitats. Després es feia cap a la carretera de Cubelles, just a l'entrada de l'abans càmping «El Cántaro Español», on la presència de la guàrdia urbana controlava el tràfic rodat per tal de donar seguretat a la llarga comitiva. Unes desenes de metres a l'altra banda de la carretera en direcció a ponent, se seguia el vell camí que resta d'Adarró a Cubelles. Uns terrenys herbassats amb algun garrofer escadusser i aviat s'atansava la

Creuant la Ronda Ibèrica. Foto: Josep Blanes

A la porta del Mas Sardet. Foto: Francesc Casas

Collada hi hagueren cinc minuts d'agrupament. Era l'indret, gairebé la cota més elevada del recorregut i d'enllà entrant la Carrerada de la Talaia, actualment avinguda de la Torre del Vallès. Torre malmesa que quedava a l'esquerra. Per aquí es guanyava la rotonda dels Sis Camins (un altre reagrupament), indret prou conegut on conflueixen unes antigues comunicacions rurals. Els marxadors aleshores seguien pel carrer de la Turbina fins a la carretera de l'Arboç, amb la guàrdia urbana vigilant el trànsit per donar prioritat a la Caminada.

A l'altra banda calia anar arrambats per la vorera del camí Ral (carretera de la Plana) tot passant per la Bassa de Creixell, les factories industrials Dayco i Mahle, el camí s'estrenyia fins empalmar amb el del mas de l'Artís. El lloc era la zona més al nord del trajecte. En travessar el torrent de la Pastera, es continuava ran el mas Viada (masia del Toros) i entre camps d'horta s'arribava a la masia d'en Cabanyes (cinc minuts, els últims que es feien de descans). Deixant el camí Ral entre les centenàries oliveres, també per camí cimentat, es creuava per segona vegada sota la Variant. Per l'ample carrer de la masia Cabanyes s'atenyia la ronda

Ibèrica, davant de la Torre de la Immortalitat, amb la guàrdia urbana prestant el darrer servei a la comitiva en salvar el pas de zebra.

Resseguint per la muralla dels Josepets s'entrava de fet a la ciutat, quan el torrent de la Pastera queda soterrat. Carrer de les Premses, plaça Pau Casals i carrer del Comerç

foren els últims trams de l'excursió col·lectiva que, al voltant de la una del migdia, amb un recorregut de 12.770 m es donava per closa.

Taules parades al carrer, unes begudes, uns pessics d'aperitiu. Comentaris, diàlegs avinents. El participant més jove, la Blanca Garcia Pons, de 2 mesos, i el més gran en Bernat Batlle, de 77 anys.

Tot plegat un estirar les cames en un matí de gener, en un clima benigne, sempre s'esdevé positiu per a la fisiologia a voltes constreta pel sedentarisme urbà.

Aquesta vegada s'ha cercat un marc que encerclava Vilanova i la Geltrú. No tothom coneix les rodalies de la ciutat i es fa més difícil saber-ne on comença o acaba el seu progressiu expandiment. En Vicenç Carbonell, amb el relat explicatiu que fa, en dona coneixement. Cadascú pot discernir i treure conclusions en negatiu o positiu sobre el fet i fer-ne reflexions si paga la pena per salvaguardar el que resta dels seculars camins.

El vell de Rocacrespa n'és un exemple o consolidar el llenç testimonial de la Torre del Vallès. Que l'aire que respirem sigui el més limpid possible i l'ànim encoratjat per pujar l'any vinent al cim de la Talaia en el cinquantè Aniversari de l'Agrupació Excursionista. Gràcies a tothom per la seva participació.

Grup de Marxes

Arribada i aperitiu. Foto: Francesc Casas

PROPOSTA PER A LA PRESERVACIÓ D'ELS COLLS-MIRALPEIX

Antecedents

L'objectiu que vaig perseguir en el moment de realitzar el projecte final de carrera de la llicenciatura de Ciències Ambientals (octubre 2000 – juliol 2001, Universitat Autònoma de Barcelona) va ser la realització d'una proposta per a la millora del medi ambient local de la comarca del Garraf: El Pla Especial de Protecció del Medi natural i del Paisatge per l'àmbit litoral dels Colls – Miralpeix. Aquest Pla té el mateix rang que el planejament urbanístic i si s'apliqués asseguraria en bona part la preservació d'aquest espai litoral de gran valor paisatgístic i natural.

Introducció

L'objectiu del Pla Especial de Protecció del Medi Natural i el Paisatge dels Colls - Miralpeix és permetre la preservació dels valors naturals així com la compatibilització dels usos existents en aquest espai litoral únic ubicat en una zona privilegiada (379 Ha a primera línia de mar repartides en tres municipis: Vilanova i la Geltrú, Sant Pere de Ribes i Sitges) i sotmès a una pressió urbanitzadora constant. Des del Massís del Garraf fins a la comarca del Tarragonès (Tamarit – Punta de la Móra) no trobem un espai litoral lliure protegit d'aquestes característiques (Veure figura 2).

Proposta de Pla Especial de Protecció

Vista dels Colls des de la Casa del mar. Foto: Montserrat Reus

La Llei 12/1985 d'Espais Naturals recull la figura de Pla Especial de Protecció del Medi Natural i el Paisatge com a instrument urbanístic ràpid i eficaç per a poder protegir tots aquells espais naturals que no seguiran cap de

les modalitats de protecció habituals (Parc Nacional, Paratge Natural d'Interès Nacional, Parc Natural o Reserva Natural).

Als Colls – Miralpeix, el fet que el sector comprès dins el municipi de Sitges (el 46% del total de

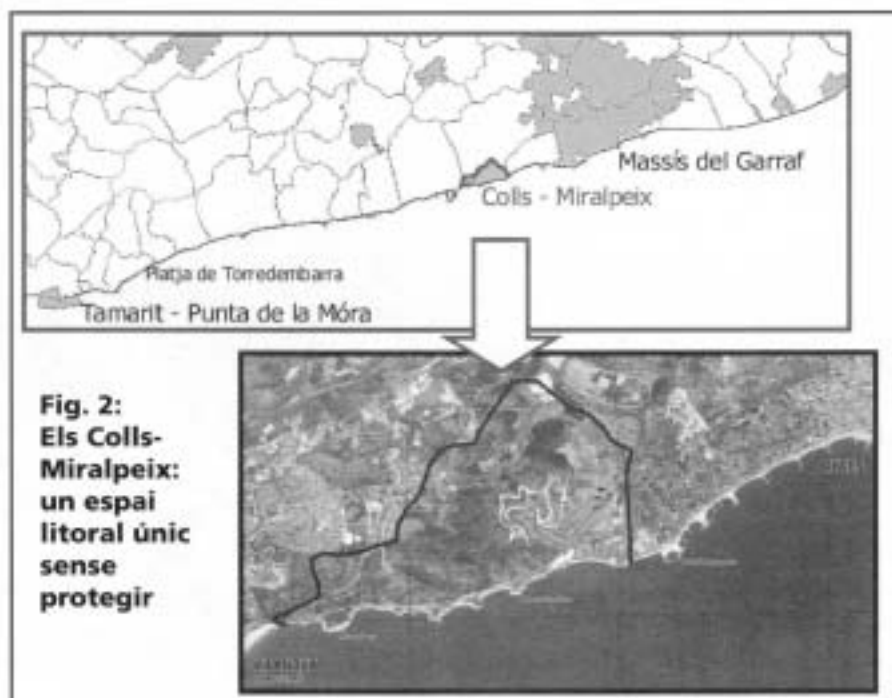

Fig. 2:
Els Colls-
Miralpeix:
un espai
litoral únic
sense
protegir

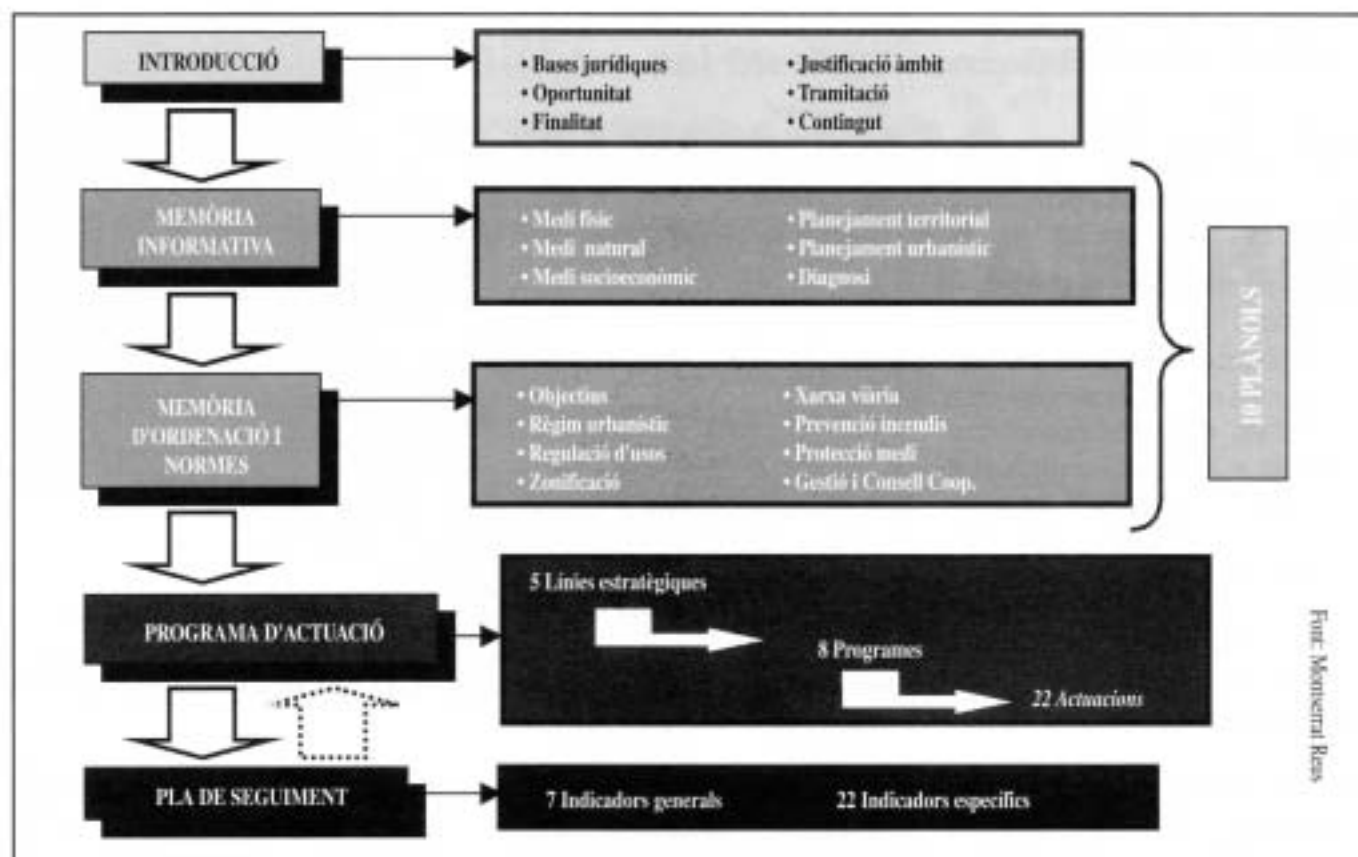

Fig. 3 Esquema de la proposta de Pla Especial de Protecció dels Colls – Miralpeix

l'àmbit, 176 Ha) fos desclassificat l'any 1998 passant a ser SNU (Sòl No Urbanitzable) obre les portes a la viabilitat d'un Pla especial de protecció. L'objectiu del pla ha de ser assegurar la gestió i conservació global de l'àmbit. La proposta de P.E s'estructura en els següents documents (veure esquema a la **figura 3**):

- **Introducció:** s'especifiquen les bases jurídiques per a l'elaboració del Pla que està redactat en conformitat amb la LEN (la Llei d'Espais Naturals, 12/1986) i seguint les especificacions del PEIN (el Pla d'Espais d'Interès Natural, aprovat pel Decret 328/1992). L'oportunitat de realitzar el pla en aquest moment és deguda bàsicament a que és un espai amb uns valors remarcables però que no disposa de suficient protecció urbanística i per tant el pla té la finalitat de protecció. Finalment, es justifiquen els límits de l'àmbit i s'especifiquen els continguts dels documents en què s'estructura el Pla.

- **Memòria Informativa:** s'hi fa una extensa descripció dels medis físic, natural i socioeconòmic de tot l'àmbit, també s'hi descriu la xarxa viària i de camins, les escasses mesures de prevenció d'incendis i de protecció del medi existents. En l'última part s'hi realitza una diagnosi on s'identifiquen, es descriuen i s'avaluen els impactes causats al medi pels diferents usos i activitats del territori i es proposen els òrgans necessaris per a la gestió del Parc.

- **Memòria d'Ordenació i Normes:** l'objectiu de les quals és gestionar i regular els diferents aspectes que poden incidir en el manteniment dels valors d'àmbit:

- El capítol primer inclou les disposicions comunes.
- El capítol segon, ja d'ordenació, regula els diferents aspectes que afecten l'àmbit (activitats socioeconòmiques, ús públic, infraestructures, etc.).
- El capítol tercer presenta

les regulacions de cadascuna de les zones en què es divideix l'àmbit (forestal; forestal de recuperació; agrícola i d'espais oberts; d'equipaments i serveis; de regulació especial. Veure figura 4).

El capítol quart inclou les disposicions per a l'aplicació i gestió del Pla i les disposicions addicionals que preveuen un seguit d'actuacions a realitzar (Pla coordinat de previsió i extinció d'incendis, elaboració dels catàlegs de flora i fauna, inventari del patrimoni cultural, estudi de les praderies de posidònia, connectivitat, etc.).

- **Programa d'actuació i Pla de seguiment:** orientats a l'assoliment dels objectius de protecció, conservació i millora dels sistemes naturals de l'àmbit. El Programa d'actuació s'estructura en tres nivells creixents de concreció: 5 línies estratègiques, que es concreten en 8 programes, els quals s'implementen en les 22 accions proposades. El seguiment

d'aquesta implementació es fa mitjançant la bateria d'indicadors que conformen el Pla de seguiment.

Valors remarcables i principals amenaces

Valors remarcables dels Colls – Miralpeix:

- L'existència de 233 Ha reconegudes per la Generalitat com a hàbitats d'interès comunitari (recol·lits a la Directiva Europea 97/62/CEE d'Hàbitats). Aquests hàbitats requereixen la designació de zones d'especial protecció. Els més destacables són les praderies de possidonia oceànica i les garrigues dominades pel margalló. (veure figura 5)
- El valor natural i paisatgístic del mosaic agrícola i forestal existent: vinyes, arbres fruiters, restes d'alzinar, comunitats secundàries de pi blanc i màquia litoral de margalló. Aquest mosaic facilita el control dels incendis forestals, permet també una millor conservació de la biodiversitat i el manteniment d'una activitat econòmica tradicional a la comarca (figura 5).
- La connectivitat biològica de

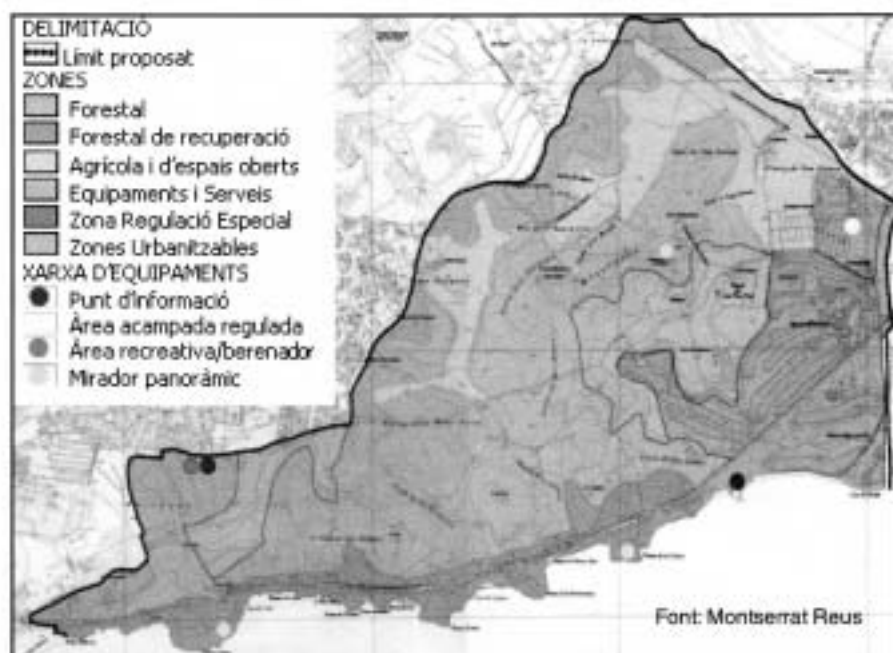

Fig. 4 Plànol de proposta de zones per a la protecció de l'àmbit i regulació d'usos

l'espai amb el Parc Natural del Garraf a través de la plana agrícola de Sant Pere de Ribes i la Riera de Ribes, sempre que s'asseguri la superació de les principals barreres (carreteres i autopista) i la preservació dels elements connectors (rieres) (veure figura 5).

- La funció de tampó de creixement i element estructurador del territori entre els nuclis densament urbanitzats que

l'envolten, evitant que esdevinguin un continu urbà (figura 5).

- Per últim, és un valor destacable la funció social i recreacional molt apreciada pels habitants dels nuclis circumdants com ho demostra l'elevat nombre de persones i entitats que es van adherir a la campanya anti-urbanització "Salvem els Colls – Miralpeix".

Les principals amenaces:

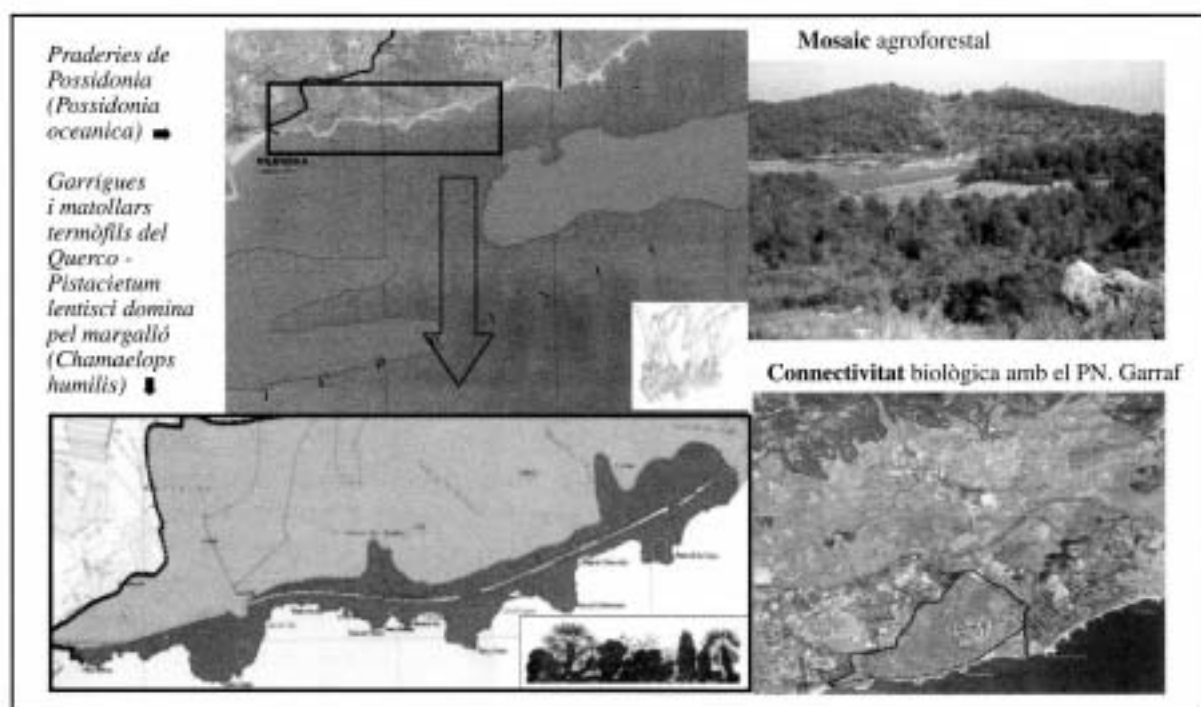

Fig. 5 Alguns dels valors remarcables de l'àmbit: hàbitats, mosaic, connectivitat.

- Un dels conflictes més importants i amb major incidència pel que fa a la preservació de l'espai és la sobrefreqüentació i els mals usos (abocaments, moto – cross, etc.). Cal ordenar i regular adientment els usos de lleure que pugui acollir aquest espai: concentrant les activitats en punts concrets (ex.: berenadors controlats), tancant camins i instal·lant punts de guaita.
- Les amenaces derivades de l'estat del planejament urbanístic (figura 6):

- La superfície de l'àmbit pertanyent al municipi de Vilanova i la Geltrú està classificada com a SNU i protegit però el problema és la seva poca extensió: menys del 4% del total.
- Sant Pere de Ribes ha hipotecat el futur de la seva única sortida al mar permetent un P.P d'urbanització que, tot i representar només el 9% del total de la superfície de l'àmbit dels Colls, donarà lloc al trencament de la connectivitat de la zona més oriental de l'àmbit (Sitges) amb l'occi-

dental (SNU protegit de VNG).

- Sitges (que té un 86% de la superfície de l'àmbit) va desclassificar l'any 1998 una gran quantitat d'aquest sòl (el 46%) que era considerat urbanitzable i estava afectat per dos P.P (Camí de Can Girona i Sector de Ponent). A més, en ser anul·lat el seu PGOU per un defecte de forma hi són vigents unes Normes subsidiàries que el consideren SNU; són 176 Ha sense cap tipus de protecció.

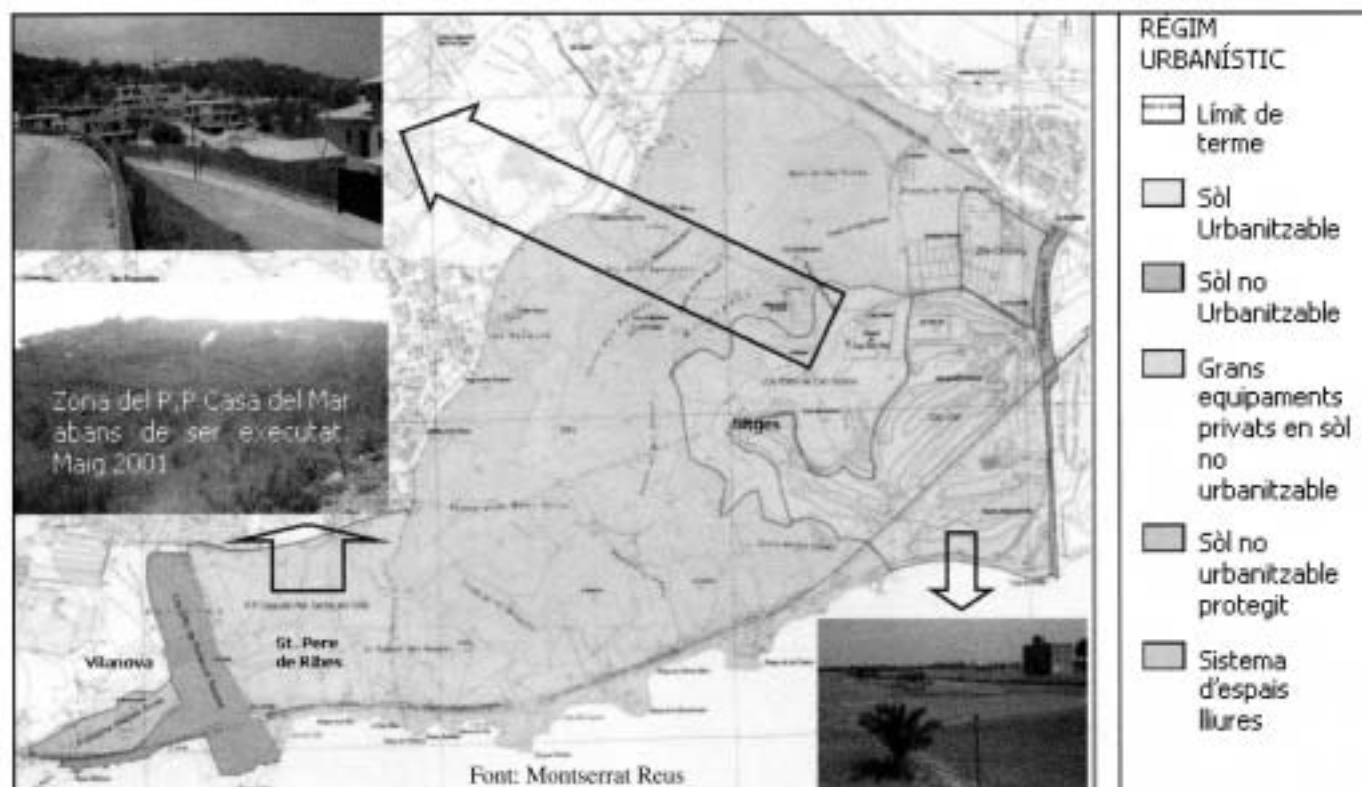

Fig. 6: Plànol de l'estat del planejament urbanístic: la principal amenaça per a la preservació és la manca de protecció del SNU

Conclusions

El conjunt dels factors esmentats fa que els Colls - Miralpeix es trobin en un moment clau a l'hora d'endegar una iniciativa decidida en pro de la preservació de l'àmbit. Per aquesta raó presento aquesta proposta de P.E de protecció del medi natural i del paisatge, ja que l'he considerat la figura de protecció més adient donada la relativa rapidesa de la seva tramitació, elaboració i aplicació.

Per últim, però no per això menys important, considero que la protecció efectiva dels Colls - Miralpeix passa per una acció conjunta i coordinada entre els tres municipis implicats i els representants de la societat civil. Aquesta última, organitzada a través de la plataforma Salvem els Colls - Miralpeix, ha estat la capdavantera en la reivindicació de la defensa d'aquest espai. Un espai emblemàtic i únic a la província de Barcelona així com un dels pocs espais litorals lliures sense protegir que resten a Catalunya.

El deixarem perdre?

LES AMPLIACIONS DE LES PISTES D'ESQUÍ A CATALUNYA

Ponent: Lluís Toldrà. Advocat de la Lliga per la Defensa del Patrimoni Natural (DEPANA)

El divendres 9 de gener de 2004 va tenir lloc al local de l'Agrupació Excursionista Talaia una conferència organitzada per la Comissió de medi ambient, sota el títol de "Les Ampliacions de les pistes d'esquí a Catalunya". La xerrada ha estat realitzada per en Lluís Toldrà, advocat de l'entitat ecologista DEPANA, amb àmplia experiència en tot tipus de batalles legals per intentar defensar el patrimoni natural de les constants amenaces que creixen —hom diria que com bolets— en la nostra societat. Tot i la seva llarga història d'entrebancs administratius i judicials, en Lluís Toldrà conserva un envejable optimisme, que bé ens podria servir d'exemple en aquests temps d'incerteses. La sessió ha estat seguida d'un intens debat, en el qual s'han comentat diversos aspectes d'ac-

Panoràmica de les estacions d'esquí de la Catalunya Nord. Foto: Anxlu Secció d'Esquí.

tualitat, com els talls de subministrament elèctric de la Vall d'Aran durant les festes de Nadal en època de màxima afluència turísti-

ca, o la situació de l'ampliació de les pistes d'esquí de Baquèira, una de les més controvertides darrerament i de la qual s'ha inaugurat fa pocs mesos les noves pistes de la Peüllà.

Com que és difícil resumir el contingut complet de la xerrada, exposarem algunes de les principals idees comentades, i especialment aquelles que van permetre introduir elements de reflexió i debat. Cal indicar que els comentaris que segueixen no reflecteixen necessàriament l'opinió del ponent, Lluís Toldrà, sinó la valoració feta per la Comissió de medi ambient a partir de les aportacions realitzades per tots els assistents a l'acte, fruit del debat.

L'estació d'esquí de Port Ainé. Foto: Anxlu Secció d'Esquí.

Tenint en compte que les estacions d'esquí catalanes són pràcticament totes negocis de titularitat privada, totes poden pretendre ser objecte d'ampliació i se'n reserven aquest dret. Darrerament, i malgrat la forta oposició popular, en la qual va participar la mateixa Talaià, a les pistes de Baquèira ha crescut la superfície ocupada, tant per ampliació —especialment cap a la Vall d'Àrreu— com per noves instal·lacions. El projecte de pistes a la Vall Fosca, sembla que impulsat des de Vilanova, és el darrer dels fronts de batalla oberts.

El negoci de l'esquí és àmpliament publicitat pels mitjans de comunicació, especialment pels mitjans públics catalans, i s'impulsa també a les escoles a través de les setmanes blanques i les activitats esportives i lúdiques. Això fa que l'esport de l'esquí mantingui uns nivells de pràctica molt alts al nostre país.

Tot i que el canvi climàtic fa problemàtic el manteniment de nivells suficients de neu fora dels mesos centrals de l'hivern, la pràctica cada vegada més estesa de la innivació artificial, mitjançant canons de neu, està permetent el funcionament més o menys viable de les pistes d'esquí. No obstant, si es manté l'evolució climàtica dels darrers anys, l'expansió i fins i tot la supervivència de les pistes no sembla gaire viable, si més no d'aquelles que no siguin especialment rendibles i permetin realitzar fortes inversions.

Els impactes de les pistes d'esquí, des d'un punt de vista ambiental, són diversos i sovint poc aparents. Els fets més visibles són, per exemple, la tala del bosc, la implantació d'instal·lacions —remuntadors, telecadires, bars, etc.— i la freqüentació humana, amb tot el que això comporta de degradació de la vegetació i el paisatge, sorolls, alteracions a la fauna, etc. Però també existeixen nombrosos impactes que passen

desapercebuts i que poden ser igual o més greus. Així, per exemple, l'acondicionament morfològic que cal fer en alguns casos per obrir les pistes, amb bulldozers, malmet totalment l'estructura de la vegetació i el sòl, artificialitzant el paisatge. La compactació del sòl causada pel pas constant d'esquiadors modifica les característiques edafològiques i provoca la desaparició de les comunitats vegetals existents i intensos fenòmens erosius. La captació d'aigües per a fabricar neu artificial, a partir de llacs naturals, n'altera el funcionament hidrològic i provoca una pèrdua de diversitat biològica i la desaparició d'espèci-

aquest negoci una font de recursos difícilment superable.

No obstant, cal analitzar, a la vegada que els beneficis, quins perjudicis es deriven d'aquest model de creixement ràpid i basat en models de lleure molt monodireccionals i estacionals. Cal valorar, per exemple, si el benefici a curt termini no es veu acompanyat a la llarga d'una pèrdua del potencial turístic d'aquests espais, que perden gran part de la seva riquesa paisatgística i deixen de ser aptes per a d'altres tipus de turisme alternatiu i de menys marcada estacionalitat. També cal valorar si els beneficis es queden a la població del

La Molina: Telecadira de la Pista Llarga. Foto: Josep Blanes.

es. I la llista de factors preocupants podria ser molt més llarga, si es té en compte la utilització en alguns casos de productes químics específics per a la fabricació de neu, l'obertura d'accessos i zones d'aparcament, o, també, la construcció de grans urbanitzacions en zones d'alta muntanya d'especial fragilitat.

Les pistes d'esquí solen anar associades a intensives urbanitzacions, que sovint són el rerafons realment rendible, en termes econòmics, per als promotors. Aquest desenvolupament urbanístic és vist, i publicitat abastament per molts ajuntaments, com una font de riquesa per a molts municipis de muntanya, que veuen en

territori suposadament afavorit, o reverteixen només en promotors que sovint tenen la seva seu a molts quilòmetres de distància. O cal reflexionar sobre la pèrdua en la qualitat de vida d'algunes poblacions, com les de la Vall d'Aran, que han experimentat ràpids creixements que no s'han vist acompanyats d'una millora paral·lela dels serveis —electricitat, recollida de residus, atenció sanitària, etc.— necessaris per a la nova població.

Les estacions d'esquí catalanes, i especialment les de Baquèira, que són en certa manera el paradigma de les pistes catalanes, no tenen una actitud capdavantera i sensible ambientalment,

La Molina: Pista de Costa Rasa batuda pel vent. Foto: Josep Blanes.

d'acord amb els nous temps que corren. Així, sovint efectuen captacions d'aigües o noves instal·lacions sense disposar dels preceptius permisos, estan disposades a malmetre espais d'altíssim valor tenint possibilitat d'ocupar-ne de menys sensibles, i no són capaces de valorar les possibilitats d'autopublicitat que un comportament més respectuós amb el medi els reportaria. A la vall d'Àrreu, per exemple, amb diverses espècies i hàbitats protegits per la normativa comunitària i catalana –fins i tot, probablement, amb presència d'ós- i amb uns valors naturals que són difícils d'igualar en tot el Pirineu,

s'ha acabat aprovant una ampliació seguint el model tradicional –bulldozers, remuntadors, etc.- que comportarà una desaparició dels seus inigualables valors. I no es veu per enlloc cap proposta d'un lleure més respectuós, basat en la contemplació i l'observació de la natura, les passejades en grups reduïts, l'educació ambiental, etc. El model desarrollista segueix triomfant en ple segle XXI. Davant d'aquest panorama, cal que el món ecologista, però sobretot els mateixos habitants sensibilitzats dels municipis de muntanya, perseverin en actituds pacients i constructives, i que siguin capaços

d'oferir alternatives de futur viable, que no passin, com des de fa tants anys, per "matxacar el territori". El Parc de l'Alt Pirineu, recentment constituït, podria ser un exemple d'aquest nou model. Dins els seus límits estan excloses les pistes, per evitar teòriques compatibilitats que després es converteixen en impossibles. Cal ara un llarg camí de diàleg i imaginació que tinguin en compte les necessitats de la població de muntanya, però també, ja que no són aspectes incompatibles, sinó al contrari, complementaris i indissolubles, el respecte i l'estimació per la natura.

Clara Racionero

MÉS AMUNT? L'ACONCAGUA

Són les 5:00h de la matinada, dimarts 13 de gener de 2004, i em desperto dins d'una tenda a 13°C sota zero, a uns 5.850 m d'alçada, al Campament Berlín, a la ruta nord, la normal, per fer l'Aconcagua. Sóc a 1.140 m de desnivell per sota del cim, desnivell que tinc la intenció de superar avui.

La tenda, de tres places, sembla un gran palau per a mi sol, perquè estic sol..., bé, només dins la tenda, perquè a pocs metres de mi ja se sent també com els components dels múltiples grups que com jo han dormit aquí i que m'acompanyaran en la temptativa d'avui es comencen a desvetllar. Avui és el vuitè dia que sóc a la muntanya.

Fa set dies, el dimarts dia 6, vaig entrar al parc Nacional de l'Aconcagua, per Puente del Inca, com tothom. Després del tràmit al Control dels Guardaparques, a Horcones, on comprovaren el permís i em donaren una bossa de la brossa que hauré de tornar amb les meves deixalles, vaig començar a caminar.

Des de 2.800 m, vaig dirigir-me al campament de Confluencias, a 3.200, on s'uneixen les valls glacials d'Horcones inferior, la que ve de la Paret Sud de l'Aconcagua, i l'Horcones superior, del vessant Nord, per on ascendeix la ruta normal. Havent deixat la major part del meu equipatge a les mules que me'l transportarien fins a Plaza de Mulas, vaig llogar una tenda i vaig menjar en servei de "restaurant".

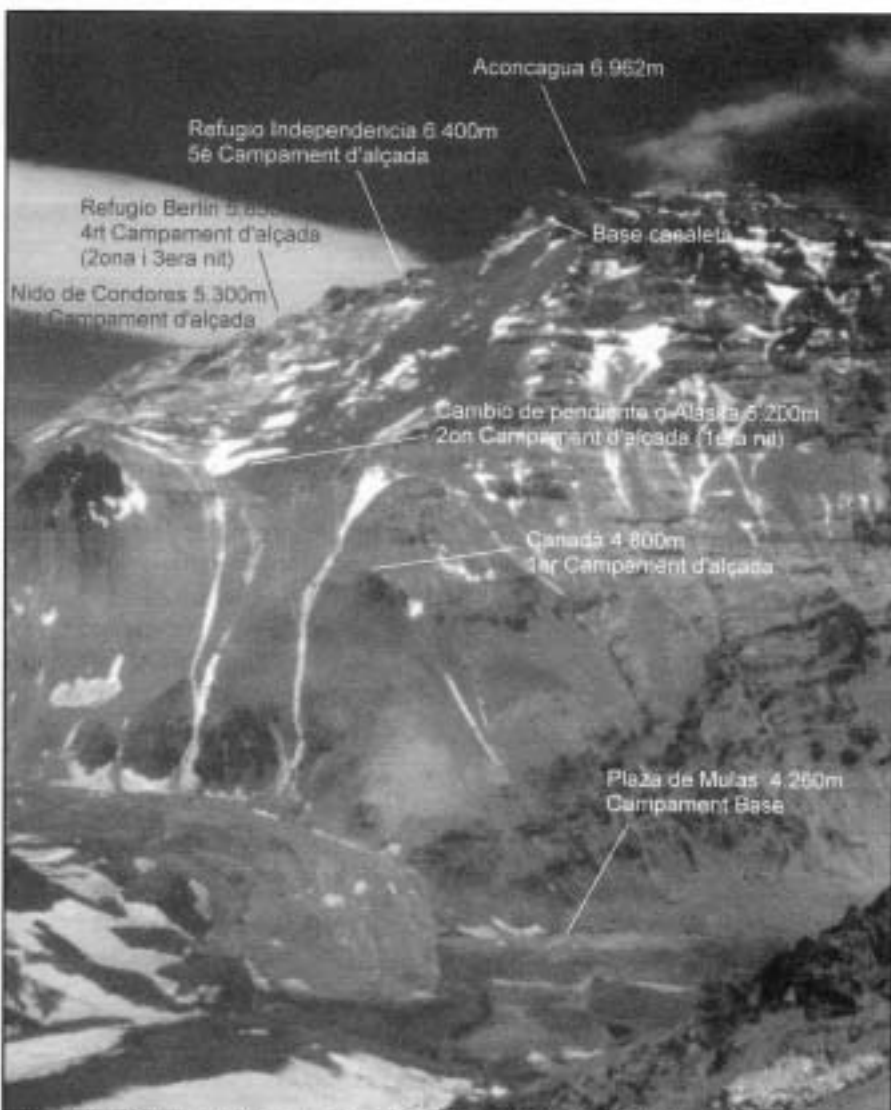
Fa sis dies, el dimecres dia 7, per aclimatar-me, i conèixer nous racons meravellosos, em vaig acostar a Plaza de Francia. A uns 4.200 m, és el Campament Base per a l'ascensió a l'Aconcagua per l'imponent Paret Sud, una de les més difícils del món. L'escalada són gairebé tres mil metres de desnivell pràcticament verticals, entre camps de neu, seracs

suspesos miraculosament i trams de roca que sembla molt descomposta. El recorregut de la jornada va ser llarg, i amb mil metres de desnivell, i hi vaig estar gairebé nou hores.

Fa cinc dies, el dijous dia 8, vaig avançar una jornada en l'aproximació a la muntanya per la meua ruta. Des de Confluencias, vaig arribar-me a Plaza de Mulas, el Camp Base, a uns 4.260 m. Aquesta jornada va ser molt dura, són aproximadament uns 29 km de recorregut i més de mil metres de desnivell. El camí recorre sempre el

fons de l'enorme vall glacial deixada per la retirada de les geleres, amb una planícia gegant de sediments, on hi transcorre, en desordre, el riu que prové de les geleres més enlairades, i que vaig haver de creuar algun cop saltant de pedra en pedra. El lloc s'anomena Playa Ancha. Només a la capçalera de la vall, el camí s'adreça fort per arribar al Camp Base després de superar la Cuesta Brava, una dura benvinguda al Camp.

Fa quatre dies, el divendres dia 9, ho vaig passar francament malament, el

Aconcagua. Punts principals de pas a la via normal d'ascensió. Foto: Andreu Ferrer

pitjor dia fins al moment. No vaig dormir bé, era la primera nit a una alçada força desacostumada.

Des de Plaza de Mulas, vaig sortir en direcció al Cerro Catedral, d'uns 5.300 m, per aclimatar-me i tenir una bona perspectiva de l'Aconcagua des d'un cim veí. Anava sol, però aquest cop anava ben sol, no m'acompanyava ni tan sols un desconegut.

En principi la descripció de la ruta no presentava dubtes, però a mesura que avançava la jornada es va fer evident que no era gens transitada, com la muntanya, almenys no últimament, com posteriorment em van confirmar.

Em va caldre creuar uns drets camps de neu plegats de 'penitentes' (formacions de neu que resten després d'una fusió o evaporació irregular de la neu). Per

avançar cal esquivar-los, trencar-los o escalar-los, un penós treball per a realitzar sol a aquesta alçada. Malgrat tot, i havent grimpat algun tram de roca descompost, vaig arribar al cim, des del qual vaig poder veure la ruta normal sencera d'ascensió a l'Aconcagua i l'emplaçament del Camp Berlín, on sóc ara.

Per al descens del Cerro Catedral, i per evitar creuar de nou els camps de 'penitentes', vaig intentar buscar una alternativa pel vessant oposat, i alguna fita em va animar a insistir en aquesta temptativa. No sé si va ser pitjor o millor del que hagués pogut ser baixar pel mateix lloc per on havia pujat, però sí que va ser molt complicat. Em va caldre realitzar algunes desgrimpades perilloses per terreny descompost abans d'arribar a lloc segur, unes tarteres gegants que en breus minuts em tornaren al camí de retorn al campament.

No va ser una jornada per oblidar, sinó per recordar moltes de les coses que no s'han de fer a la muntanya. Vaig cometre una imprudència; malgrat que al Camp Base sabien on era i estaven pendents de mi, i jo equipat

Des del cim de l'Aconcagua a 6.962 m. davant el cim Sud. Foto: Andreu Ferrer

per a passar una nit a la muntanya, ho hagués pogut arribar a passar molt malament. El millor és que en sóc conscient i no em tornarà a passar.

Fa quatre dies, el dissabte dia 10, ben al contrari del dia anterior, vaig dormir ja perfectament, i va ser el més relaxat de tots. No vaig fer absolutament res, a part de dormir fins tard, una mica de bugada i higiene personal. Conjuntament amb els veïns del Camp Base vam compartir menjar, beure, experiències i aventures.

Va ser un dia de descans, per a mi molt merescut i premonitori alhora. L'endemà volia començar l'ascensió fins aquí i el cim.

També vaig acostar-me a un servei d'internet, 5\$ per 10 minuts de connexió. El Miguel, responsable del servei, és també el responsable d'una WEB amb webcam en directe des del Camp Base (www.aconcaguanow.com). Mentre me la mostrava tot conversant, sorprès, vaig reconèixer de passada un missatge que no esperava. "Estimado Miguel: Somos los padres y hermanos de Andreu Ferrer Paterna quien intenta subir al Aconcagua en

estos días, si contactas con él, transmitele saludos de nuestra parte y cuéntale que gracias a esta web podemos seguir día a día las noticias que publicais. Un abrazo y suerte para todos. familia Ferrer Paterna"

Per molt poc no em vaig posar a plorar desconsoladament d'emoció abraçat al Miguel. Amb el poc temps que vaig tenir, vaig enviar el correu tradicional, però molt concís, "sóc aquí, estic bé i demà comença lo bo". Abans d'ahir, diumenge dia 11, vaig matinar com avui, a les 5h, per preparar en calma la sortida, també havia dormit molt bé. Em va caldre menjar una mica, vestir-me, desparar la tenda i acabar de muntar la motxilla abans de iniciar l'ascensió. De fet volia arribar fins on sóc ara,

però no vaig ser-ne capaç. Una mica més amunt de 5.200 m, i havent superat el campament Plaza Canadá, a 4.800 m, el primer en la ruta, i el campament Cambio de Pendiente, a 5.200 m, em vaig sentir massa fatigat per continuar, era migdia i vaig posposar l'objectiu del Camp Berlín, on sóc ara, una jornada més. Així doncs, vaig girar cua i em vaig quedar al Camp de Cambio de Pendiente. Havia guanyat gairebé mil metres, i tenia tota una tarda i nit per endavant per reposar.

Ahir, dilluns 12, em vaig llevar tard, no tenia pressa, per arribar fins aquí només havia de superar uns 650 m, i tenia tot el dia. Havent desmuntat la tenda em vaig dirigir cap a Nido de Cóndores, a 5.300 m, el tercer campament d'alçada i probablement el més gran, molta gent intenta el cim directament des d'aquí. M'hi vaig passar pràcticament una hora conversant amb els Guardaparques, que aquí tenen un campament permanent, de fet, un minúscul refugi de fibra. Al cap de poc més, vaig arribar fins aquí, al Campament Berlín, a uns 5.850 m. M'hagués agradat con-

tinuar una mica més i haver intentat dormir aquesta última nit a 6.000 m, però m'ho van desaconsellar. Una mica més amunt es canvia de vessant i es queda poc protegit del vent, i a més no hi ha moltes clapes de neu d'on poder treure aigua.

Avui és el dia. L'Aconcagua, de 6.962 m, a tocar dels set mil, és aquí sobre expectant, a uns 1.140 m més amunt. Les referències d'alçada no són gaire fiables, només la del cim, que ha estat repetidament mesurada, però les altres cotes no coincideixen mai entre les diferents guies, mapes i el meu altímetre.

Fa bo, el cel és clar i encara estrellat. No tinc gaire feina a fer abans de sortir, avui la tenda i el sac es queden aquí, i he dormit pràcticament vestit. Només em cal fondre de nou la neu que ja vaig fondre ahir però que s'ha quedat glaçada dins la tetera. Menjo, i em preparo infusió de mate de coca per a caminar, com els dies anteriors. Avui, però, i per evitar que es glaci, em fico la 'mamona' a la panxa, deixant sortir només el tub que em permetrà beure.

Surto de la tenda i començo a caminar aproximadament a un quart de set. Aviat m'adono que, malgrat les precaucions, no em serà fàcil beure, trobo a faltar un termo. El tub s'ha glaçat ràpidament, i només en algun lloc arrecerat em trauré la 'mamona' de la panxa i beure normalment sense utilitzar el tub.

Molt a poc a poc vaig ascendint. Així que canvio de vessant de la muntanya, l'aire que feia fins ara desapareix, i al cap de poc ja em toca el sol, i ja he superat els 6.000 m.

No estic sol, lentament, com jo, múltiples grups anem ascendint la muntanya, cadascú al seu ritme, seguint una traça inconfusible, però tots, molt a poc a poc.

A les nou i vint, arribo al Refugio Independencia, a 6.400 m, on hi ha les restes d'un refugi que era d'emergència. He superat el meu propi límit d'alçada, els 6.310 m del Chimborazo de l'Equador, que vam fer conjuntament amb la Marga i l'Àngel el 2000. M'hi aturo una estona, menjo i bec. Al cap de poc de sortir d'aquest

refugi, arribo al Portezuelo del Viento, des d'on tinc una magnífica vista del que em queda i del que he fet fins ara. És per mi un dels paratges més bonics de la muntanya.

Un llarg flanqueig ascendent em porta fins a la base de la canaleta, última dificultat abans del cim. Normalment hauria de ser plena de neu, però és completament neta, tan sols alguna resta. Això dificulta molt l'ascensió. Si fins ara només em calia seguir un camí molt ben marcat, ara cal pujar per un tarterot descompost, d'aquells que puges dues passes per arriar-te'n tres. Resulta esgotador. Amb neu hagués resultat molt més senzill.

L'alçada afecta moltíssim, estic a una pressió atmosfèrica d'uns 430mbar, això vol dir un 60% menys d'oxigen que a Vilanova. No em trobo malament, però cada moviment requereix un gran esforç, i tant el cor com la respiració han de funcionar a un ritme desenfrenat per a poder continuar.

Quan arribo al capdamunt de la

Camp base a la Plaza de Mulas (4.260 m). Foto: Andreu Ferrer

Pujant entre Nido de Cóndores i refugi Berlín. Foto: A. Ferrer

Acampada al camp Berlín (5.856 m). Foto: Andreu Ferrer

canaleta, el temps s'ha començat a espatllar, hi ha visibilitat, però no del paisatge, quan ara ja hauria de tenir una vista gairebé absoluta, sóc molt a prop del cim.

Són dos quarts de tres de la tarda, i fa vuit hores i mitja que m'hi barallo, quan aconseguixo l'objectiu, el cim. A 6.962 m, una ampla plaça amb una petita creu (que quan toco cau a terra) hauria d'oferir-me la vista d'un dels millors miradors de la terra, però no serà avui. Està ben tapat, tan sols en alguns moments puc contemplar entre núvols i boires el cim Sud i la paret que hi arriba, així com també el gran abisme que tenim als peus fins a la base de la paret Sud. Veig des de molt amunt l'enorme glacera que vaig anar resseguint fa sis dies per arribar a Plaza de Francia, Camp Base al peu de la Paret, que ara s'intueix en un racó.

Al cim només hi ha un altre individu, però de seguida n'arriben més. Algú em fa les fotos de rigor, qualitat de les quals prefereixo no parlar. La temperatura és de 9°C sota zero, i comença a aixecar-se aire i a nevar, així doncs, inicio el descens ràpidament.

Quan sóc al peu de la canaleta em trobo un Policia Federal amb qui havia estat conversant el dia anterior al refugi dels Guardaparques a Nido de Cóndores, i després a Berlín. Ell tenia la intenció de pujar amb uns companys, però es troba "muy descompuesto", no para de vomitar.

Així doncs, em prenem junts el descens, jo prenc cura d'ell, i ell serà el guia en cas que el temps s'emboïqués tant que perdéssim tota

visibilitat. Arribem ràpid i sense problemes de nou a Berlín quan ha començat a nevar més fort. Dalt la muntanya encara hi ha molta gent, i potser alguns d'ells tindran problemes.

Al refugi d'emergència de Berlín, ocupat normalment pels "oficials" de la muntanya, s'hi gesta un drama, un Italià amb edema pulmonar força avançat, que ha arribat des de baix, està rebent tractament dels Guardaparques. La resta observem la situació en una posició impassible, almenys jo tinc una sensació estranya i nova per mi. No em fa llàstima, ni em sento impotent, no crec que jo hi pugui fer res, encara que faria el que fos si calgués.

No ha tingut mala sort, ni ha sigut un accident. L'única gran dificultat que té aquesta muntanya és l'alçada, i

per a superar-la cal tenir molta paciència, i saber llegir els senyals del propi cos. Només cal ser pacient i prudent.

Menjo i dormo, avui completament nu, i passo menys fred que la nit anterior, també dormo millor i fins tard. Durant la nit ha bufat fort, o això em diuen al matí, perquè jo no he sentit res, i el campament és cobert amb un pam de neu. Esmorzo tranquil·lament, i desmunto la tenda per fer de nou tota la motxilla i iniciar el descens. Aquest és ràpid i molt agradable, el temps torna a ser bo i pels senders, de petites pedres soltes, puc baixar corrents, com en els millors pedriscalls del Garraf.

En dues hores i mitja torno a ser a Plaza de Mulass, al Camp Base, quan torna a nevar fort. Em cal tornar a muntar la tenda una última nit, abans de demanar a la Paola, responsable del campament on estic instal·lat, que em prepari un bon tiberi.

El temps ha empitjorat molt i durarà fins d'aquí a tres dies més, m'ha anat ben just. Els guies i portadors no sortiran demà, per tant, s'organitza una bona "joda", o festa, i estaré desvetllat i bevent vi argentí fins passades les 3 de la matinada, si no recordo malament.

He tingut també una conversa amb Edume Pasaban i Juanito Oriazabal (reconeguts vuitmilistes que han passat per Vilanova), i entre altres coses no puc evitar preguntar, i ara què?

Andreu Ferrer

Cim de l'Aconcagua a 6.962 m. Foto: Andreu Ferrer

ASCENSIÓ A LA MALADETA (3.308M)

31 de gener i 1 de febrer de 2004.

Alpinistes: Josep Barot, Josep Bertran, Jordi Garciapons, Jordi Martí, Arcadi Pejuan i Jordi Pons.

Sortida d'alta muntanya hivernal al Pirineu aragonès amb raquetes de neu i esquis de muntanya a la Maladeta, cim que dona nom al Parc Natural Posets-Maladeta i a la serralada on s'hi concentren una bona quantitat de tres-mils.

El dissabte dia 31 de gener sortim a les 7 del matí des de la plaça de l'Estació de Vilanova quan acaba de caure un plugim feble. Parem a Alfarràs per esmorzar una mica i tornem a parir més tard a Benasque, on, per variar, entrem a la mega botiga Barrabès per fer una mica de salivera. Continuem amunt fins a l'aparcament de l'Hospital de Benàs, a 1.754 metres d'alçada, que és ple de cotxes dels qui practiquen esquí de fons en el circuit que hi ha. El cel és mig ennuvolat i molt canviant. Tan aviat es veu un núvol amenaçador com una ullada de cel blau.

Comencem a caminar per la pista que

Sortida des de l'Hospital de Benàs. Foto: Jordi Pons

recorre el fons de la vall del Riu Èsera, sempre en direcció est, sense espatllar la traça dels esquiadors. La pista preparada ens permet avançar molt ràpidament i sense dificultats fins al pla de la Besurta a 1.900 metres. Aquí ens hem de posar les raquetes per no enfonsar-nos i seguim amunt pel sender que en sentit sud guanya alçada ràpidament

fins arribar al refugi a 2.140 metres on arribem en menys de 3 hores. El refugi de la Renclosa, inexplicablement, a l'hivern no és obert ni que truquis avisant que hi vols anar. Així doncs, ens hem d'instal·lar a la cabana lliure que hi ha just al costat i que està una mica abandonada, força bruta, i amb la porta que gairebé no es pot ni obrir. Per sort només hi ha quatre persones més, raó per la qual estem amples.

Pujant cap a La Renclosa. Foto: Jordi Pons.

L'endemà matinem ja que tenim per davant una dura i llarga jornada alpinística i poques hores de sol, llevant-nos a les 5 del matí. El cel és estrellat, només s'hi veuen alguns núvols alts i la temperatura és lleugerament negativa. Esmorzem i a les 6 ja arrenquem a caminar amb raquetes i esquis als peus, i el frontal al cap. És negra nit i no tenim lluna, però gràcies al reflex de la neu s'endevina el perfil de les muntanyes. El camí surt en direcció sud – sud-oest i va sempre paral·lel a la cresta dels Portillons amb pendent pronunciat i constant, i amb pocs trams suaus per refer-se. La neu té una capa superficial dura que fa la

Carena de la Maladeta Oriental. Foto: Jordi Pons

Tram final de la canal de La Rimaia. Foto: Jordi Pons

típica crosta que dificulta molt caminar, però amb raquetes s'avança molt bé, i amb esquís cal posar les ganivetes. Només en alguns trams hi ha neu pols acumulada pel vent.

Ens obrim una mica cap a l'oest buscant els pendents menys pronunciats per anar tombant després més cap al sud. Els claus de les raquetes permeten una adherència perfecta en aquest tipus de neu, i avancem seguint la línia de màxim pendent excepte l'esquiador que ha de fer alguna ziga-zaga. Fa fred, però l'exercici físic ens manté calents. La foscor no ens permet ser massa conscients del desnivell que estem superant. En portar 1:30 hores de camí ja anem per la cota 2.600 i el dia comença a despertar.

La claror va augmentant gradualment i una franja de núvols alts damunt nostre comença a enrogir cada cop més i més. Mirant cap al nord-oest, observem un gran contrast de colors entre la blancor de la neu, el blau intens del cel i els núvols ataronjats. Cap al sud veiem la cresta de les Maladetes Occidentals que va del Pico Cordier al Pico Mir, que és una paret de roca folrada de gel modelat pel vent. El refugi ja es veu lluny per dessota nostre. Un gran espectacle. Tots els sacrificis fets queden superats amb escreix per la satisfacció d'estar en aquest precís instant en aquest lloc concret.

En portar dues hores d'ascensió, breu parada per fer una queixalada, i continuem amunt. Abans d'entrar a la gelera de la Maladeta trobem com uns turonets per on passem intentant escollir la trajectòria òptima per estalviar les nostres energies, i sempre

en direcció cap a les dues puntes de la Maladeta, que formen una petita forca que ja es veu des de la Renclosa, i també des de la Besurta i des d'algun tram de la pista vora el Plan d'Estàn. De mica en mica ens acostem en direcció a la cresta de la Maladeta a bon pas. Prop de la rimaia el vent ha acumulat la neu formant un enorme forat com una gran piscina. El rodegem per apropar-nos a la canal. La pala de neu s'inclina cada cop més, i quan ho creiem oportú parem per canviar esquís i raquetes pels grampons i el piolet.

La canal deu tenir uns 30 metres d'alçada i uns 50 graus d'inclinació, i no s'hi veu cap traça. Decidits, comencem a fer graons a base de puntades de grampó i anem pujant poc a poc, clavant tot el bastó del piolet dins la neu que no està massa dura. Portem gairebé cinc hores de camí ascendent, ja hem fet més de 1.000 metres de desnivell, i la canal requereix l'últim gran esforç per les cames. En sortir de la canal, la vista cap al sud i els raigs de sol que ens toquen per primera vegada ens fan oblidar el cansament. D'aquí fins al cim queden uns pocs metres de pendent suau per una carena nevada, fins arribar a la gran roca de la punta del cim de la Maladeta de 3.308 metres, on no hi cabem més de dues persones juntes. Hem trigat 5:30 hores amb dues parades breus. L'excel·lent visibilitat permet reconèixer moltíssims cims en totes direccions, i davant nostre, cap al sud-est, l'Aneto, majestuós amb la seva gran gelera. Estem al cor dels Pirineus en un dia fantàstic. Grans sensacions envaeixen els nostres sentits. Omplerts de satisfacció comencem a tirar avall. La canal cal baixar-la amb

precaució, buscant bé on posem els peus i clavant bé el piolet per tenir seguretat. A la base de la rimaia recollim les raquetes i continuem avall. Els caminadors amb grampons als peus avancen a un ritme molt bo, mentre que l'esquiador ha d'anar buscant les clapes de neu tova on poder controlar la velocitat, ja que la neu, amb el sol i el fred, encara s'ha endurit més. De la rimaia al refugi només estem dues hores. Aquí descans per carregar les motxilles, menjar, beure, i mirar amunt per prendre consciència del lloc d'on venim tot recordant les sensacions obtingudes.

Fins a l'Hospital de Benàs només triguem 1:30 hores, on hi arribem de dia, superant els nostres propis pronòstics. Una gran jornada alpinística d'aquelles que costen d'oblidar i que fan venir ganes de tornar-hi.

Jordi Pons Corbella

Gelera de La Maladeta. Foto: J. Pons

SORTIDA AL PIC MARBORÉ (3.248M)

13 i 14 de desembre de 2003

Alpinistes: Josep Barot, Josep Bertran, Gil Blanch, Jordi Martí, Jordi Pons, Xesca Ribas, Tere Ribas i Miquel Valiente.

Sortida d'alta muntanya al Pirineu aragonès, concretament al Pic Marboré de 3.248m, un dels cims principals de la Vall d'Ordesa i excel·lent balcó sobre el Circ de Gavarnie. És una excursió dura, tant per la distància que hi ha des de l'aparcament d'Ordesa fins al Refugi de Góriz (més de 15 Km), com pel gran desnivell que cal superar (1.900 m en total).

Sortim el dissabte, dia 13 de desembre, a les 7 del matí, des de la plaça de l'Estació de Vilanova. Fem

una parada breu a Monzón per esmorzar, i una altra a Torla per menjar una mica abans de començar a caminar. Curiosament en aquest poble no trobem ni un sol bar obert, per la qual cosa els qui portem menjar seiem al solet i els altres baixen a Broto on sí que troben algun lloc on alimentar-se.

Començarem la nostra ascensió des de l'aparcament de la Vall d'Ordesa, a 1.300 m d'alçada, on el paisatge és completament blanc recobert per una fina capa de neu que fa de catifa sobre el terra i vesteix els arbres. Aquí s'inicia la pista que recorre el fons de la Vall d'Ordesa pel costat del Río Arazas tot passant per espessos i variats boscos i espectaculars salts

d'aigua. Anem pujant suaument admirant els murs que tenim a banda i banda, caracteritzats per les seves falxes rocoses i que formen les espectaculars parets d'aquesta gran vall glacial pirenaica. Passada una fageda de conte de fades i després d'uns plans, arribem a la famosa zona de les Gradas de Soaso (una sèrie de cascades petites i esglaonades) on trobem el sender completament glaçat. Aconsegim passar-hi sense grampons però ben justet. Tot just sortir d'aquesta zona sentim l'espectacular remor d'una allau que veiem baixar per la Canal del Tobacor, i al cap d'uns instants en sentim una altra que no aconseguim de veure. Aquest cap de setmana les temperatures són anormalment altes,

Monte Perdido i Soum de Ramond des del Circ de Soaso. Foto: Jordi Pons

Cola de caballo i Pont de Soaso. Foto: Jordi Pons

i l'abundant neu caiguda durant els darrers dies encara no està ben assentada, raó per la qual s'està humectant i agafant pes. Sortim a la gran esplanada que condueix al Circ de Soaso des d'on veiem perfectament les espectaculars parets de la vall i alguns dels seus principals cims davant nostre. Al fons de l'esplanada, la famosa cascada de la Cola de Caballo per on baixa l'aigua abundant amb força. Breu parada per refer l'organisme abans d'enfilar les Clavijas de Soaso (paret de roca equipada artificialment) on amb l'ajuda de les cadenes i les clavilles superem amb seguretat la primera muralla rocosa que trobem sense neu gràcies a la seva inclinació i orientació. Un cop dalt continuem per un sender amb més de mig metre de neu, progressant lentament, quan la nit ben fosca ens cau al damunt. Ja de lluny veiem el petit llum intermitent que assenyala la ubicació del refugi i que sembla com un miratge davant nostre que mai no podrem assolir. Finalment, després de cinc hores de camí, arribem al Refugi de Góriz, situat a 2.200 m d'alçada. Per sort no som gaires alpinistes i estem amples i confortables.

Durant la nit ens desperta el soroll d'una gran placa de neu que baixa de la teulada.

L'endemà ens llevem a les 6:30h per sortir amb la primera claror del dia. El temps ha canviat radicalment respecte al dia anterior completament seré i assolellat. Avui està molt ennuvolat, amb boira per sobre dels 2.500 m i plovisqueja. El camí surt en direcció

nord-est per un fort pendent. Tot i que hi ha més d'un metre de neu, no ens enfonsem gaire i avancem a bon ritme. En portar guanyats uns 300 m de desnivell, el pendent es suavitza una mica, i darrere nostre la vall d'Ordesa es veu cada vegada més espectacular, però el temps segueix igual de dolent. Ens acostem a la cresta sud del Monte Perdido, on el camí es suavitza encara més. En superar el 2.500 m, a l'alçada del camí de Las Escaleras, ens veiem sorpresos per unes ratxes de vent fort que ens desequilibra, acompanyat d'una forta pluja de gotes de gran diàmetre. Portem poc

més d'una hora de camí i estem a uns 2.600 m d'alçada dins de la boira i veient com les nostres vestimentes comencen a estar xopes, quan decidim fer mitja volta i deixar la muntanya per una altra ocasió millor.

Baixem ràpidament, recollim les coses al refugi i tirem avall abans d'agafar fred amb la roba molla. De tant en tant ens tombem enrere observant sempre la mateixa boira enganxada als grans cims d'aquesta vall, i la pluja intermitent amb alguna ullada de sol que es filtra entre els núvols ens acompanya durant tot el camí. Les Clavijas de Soaso, de baixada, sembla que impressionen una mica més, però les baixem tots sense problemes. A l'alçada de les Gradass de Soaso ens calcem els grampons ja que el sender és una pista de gel. Més avall, veiem com la neu ha minvat força i l'última hora de camí la fem sobre una catifa de fulles.

Jordi Pons Corbella

Arribant al Camí de Las Escaleras. Foto: Jordi Pons.

De bon matí al Refugi de Góriz. Foto: Jordi Pons.

LA SERRA DEL TURP

**Excursió feta el dia 21 de
desembre de 2003.**

El Turp és una d'aquelles muntanyes que més gent ha vist i que més poca gent ha pujat. Més gent ha vist, ja que és una silueta fàcilment distingible des de molts llocs de la Segarra i la Noguera sobretot, i que tot enfilant el Segre en direcció a l'Alt Urgell, la Cerdanya i Andorra se'ns presenta punxeguda, cridant molt sovint la nostra atenció. Passa, però, que a mesura que ens apropem a Oliana, les parets de Rimbau sobre Castell-llibre o de la serra de l'Aubenç ens fan girar la nostra atenció i aviat ens oblidem d'aquella muntanya amb aquella silueta tan agosarada que havíem vist fa una estona.

No és la primera vegada que la secció de muntanya organitza una excursió a la Serra del Turp, però com que les bones excursions s'han de repetir i la primera vegada fou d'una relativament escassa participació, vam fer-hi una nova visita que va demostrar l'encert en l'elecció del lloc, l'itinerari, època de l'any...

Realment és una excursió que recomanem vivament i per aquest motiu faré un breu descripció de l'itinerari. Val a dir que nosaltres vam seguir el proposat per Francesc Beato a la Revista Muntanya del CEC, n. 787 del juny de 1993, encara que el bon amic Jordi Pasques d'Oliana (amb qui vam compartir algunes de les etapes del GR-1 durant el pas per la zona i que ens va guiar per alguns camins com el del Passiró, de tan agradable record), a la revista Vèrtex n. 190 del novembre del 2003 en suggereix un altre.

La sortida s'efectua a Llinars, petit poblet situat a prop del Coll de Boix, a la carretera que va del pont d'Espà sobre el riu Segre poc abans d'arribar

Pantà d'Oliana i massís de Sant Honorat, en un mar de núvols Foto: Salvador Butí

a Organyà, a Sant Llorenç de Morunys, la L401. El coll de Boix limita el Solsonès amb l'Alt Urgell, ja que és la capçalera de la Ribera Salada. La carena de la serra del Turp està totalment a l'Alt Urgell, pel fet que dóna a un costat al Segre i per l'altre a la vall de Sant Joan de les Anoves. No obstant al Cogulló del Turp, punt més alt de la carena, hi conflueixen de forma una mica estranya les dues comarques. De Llinars (1240 m), passant per cal Japet, arribem a una

pista cimentada que prové del coll de Boix i que seguim cap a l'esquerra una estona per deixar-la per un camí a la dreta que posteriorment es bifurca, agafant la branca de la dreta, fins arribar a un altre trencall que agafarem a l'esquerra fins arribar al coll de la Travessa, sota mateix del Cogulló del Turp. Aquesta zona era tradicionalment una zona de pas de pastors de transhumància, de la qual queda el record del topònim dels muntanyidors amb què es coneix aquest

Carena des del Cogulló fins al grau del Turp. Foto: Salvador Butí

El Cadí des del Cogulló del Turp. Foto (amb teleobjectiu): S. Butí

lloc on ara estem i que fa referència al fet que els pastors deixaven muntir les ovelles a canvi de provisions que els habitants de la zona, Llinars i Cambrils, els portaven. Fins aquí una mitja hora de camí, i ara, continuant per la pista, farem una curta pujada fins a l'evident Coma del Turp, pas de muntanya que ens situa a la carena de la serra. Enfront nostre tenim la vall d'Alinyà i la del Segre on podem veure el poble d'Organyà. A l'esquerra s'inicia la carena que en forta pujada ens portarà fins al cim del Cogulló del Turp, de 1.621 metres, punt culminant pel que fa a l'alçada de l'excursió d'avui. La pujada va seguint el màxim possible el fil de la carena, amb força vegetació i fort pendent al costat dret i cinglera a l'esquerra, però que permet progressar de forma fàcil i segura sense massa problemes. Uns 40 minuts després d'haver sortit del coll de la Travessa s'arriba al Cogulló del Turp, amb una vista de primer ordre, tant pel que fa a les muntanyes properes com l'Aubenç, Sant Honorat (on l'any 1992 la nostra entitat va organitzar la 56a Marxa de Regularitat de Catalunya), Carreu, Alinyà, Odèn, Port del Comte..., com per les més allunyades, des del Montsec al Pirineu, del Pallars i Andorra, així com el Cadí, Montserrat, etc. En el nostre cas, un mar de núvols, que va impedir a la gent situada a la plana de veure el sol en tot el dia, situat a la terra baixa cap al sud, donava una aire de bellesa al paisatge, un suplement de grandiositat.

La continuació de l'excursió és evident, cal continuar per la més o menys fàcil carena en direcció contrària a la que portàvem (SW) tot fent pujades i baixades per adaptar-nos al capricis de les formes de les pe-

dres. Tenint sempre l'envasament d'Oliana al fons, a la dreta, ara veiem a la dreta la vall de les Anoves, que visitarem aviat. No seguim cap camí, anem entre el bosc procurant no apartar-nos massa si és possible de la carena, una hora llarga després de sortir del cim i en un moment en què la carena, el bosc, les punxes, la pujadeta final... comencen a no fer-te tanta gràcia, s'arriba a uns prats, petits però amb senyals evidents d'haver estat conreats, anomenats les Feixes d'en Joan. Aquest lloc ens permet fer una paradeta per reagrupar-nos i beure una mica d'aigua acompanyada d'alguna cosa sòlida i iniciar una breu estona de conversa on el bon humor delata que tothom està gaudint plenament d'un dia a la muntanya. Reprenem la marxa i poc després fem cap al Grau del Turp (1.306 m), molt ben indicat amb unes fites de pedres i que és un pas que en altre temps era molt freqüentat però que actualment, els camins que hi porten, especialment el que baixaria al pont d'Espà, està totalment perdut.

Nosaltres iniciem el camí de l'esquerra, cap a l'altre costat, que davalla molt i molt malmès, a estones desdibuixat i sempre pedregós, i que cal seguir sense baixar l'atenció per no fer alguna relliscada que ens faria rodolar uns quants, massa, metres cap avall. Després d'alguns salt per superar un tros on el camí es deu haver esllavissat, arribem a una pista molt a prop de la font de Sant Joan, just a l'esquerra del camí, al costat del torrent del Turp. Pocs metres més enllà arribem a Sant Joan de les Anoves (900 m), petit poblet format per quatre cases i una petita capella. El lloc és deshabitat però els camps dels entorns es veuen conreats. En

aquest lloc vam dinar, una mica ràpid, ja que havien passat 60 minuts des que ens havíem aturat a les Feixes d'en Joan i el desembre els dies són molt curts i no ens feia gens de gràcia que la foscor ens agafés lluny de l'arribada. El problema és que a partir de Sant Joan, i per retornar a Llinars, s'ha de remuntar part dels metres que havíem baixat i això es fa una mica pesat. Primer per una pista monòtona i de pujada constant, pensada més per als vehicles que per a les persones i després passant per la cabana dita d'en Soler, per un corriol que s'enfila, difícil de seguir al principi, però que unes marques grogues hi ajuden una mica. El corriol, amb constant pujada entre el bosc, agafa el camí del coll de la Travessa que ja coneixem, però no hi tornarem a passar. Una mica abans d'arribar al coll, trobem una pista en un lloc on hi ha una font dita de la Pinyassa, que ens permet fer una nova paradeta tot veient que ara ja tenim bona part de la feina feta. Fa uns 50 minuts que hem sortit de Sant Joan de les Anoves i ara sabem que continuant per la pista cap a la dreta, passant pel pla de la Llacuna, el camí cap a Llinars és més aviat planer. Al pla veiem uns ramats d'ovelles que es sorprenen de la nostra visita i que algú, involuntàriament, va esverar tot provocant una còmica reacció unànime de les pobres bestioles.

Finalment arribem a la pista que ens porta als cotxes. Des de la font de la Pinyassa hem estat uns 45 minuts. Si fem comptes, i sense tenir present les parades, hem estat 4 h. 45 minuts caminant. Abans d'una hora es fa fosc. A Oliana, on parem per fer la xerrada final, ja és negra nit.

Salvador Butí

Notícies i comentaris

TROBADA HIVERNAL DEL G.A.M.E. AL PEDRAFORCA

El Grup d'Alta Muntanya Espanyol (GAME), que presideix l'alpinista català Joan Quintana, va celebrar a final del passat mes de gener la seva trobada anyal d'hivern al refugi Lluís Estasen, al peu del Pedraforca, i que serví com a centre d'operacions dels més de 80 escaladors d'arreu de l'Estat. A l'hora de la veritat, però, es trobaren les canals del Pedra gairebé sense gel i només amb una sola cascada formada, raó per la qual ben poca cosa pogueren fer en pla d'escalada hivernal. En tot cas tingueren altres compensacions com l'espectacular projecció que els oferí l'escalador de la Rioja, Simón Elías, de la seva ascensió a Cerro Torre per la via Ferrari, a més d'altres activitats complementàries.

L'EXCURSIONISME PER LA DIGNITAT I QUALITAT DE L'ALTA MUNTANYA

Sota el lema *PROU DEPREDAció DEL TERRITORI* !! la FEEC i Mountain Wilderness de Catalunya han convocat per al 18 d'abril d'enguany una "Concentració al Pic de Fillà (2.775 m)" davant l'agressió al territori que representa la nova estació d'esquí de Fillà i la consegüent urbanització en aquest paratge de la Vall Fosca. Aquesta jornada d'excursió de protesta començarà al km 20 de la carretera a Cabdella, a les vuit del matí, i com que és una excursió llarga (4 h 30' aproximadament) cal que els que hi participin vagin degudament equipats i preparats físicament. Més informació a www.mountainwildernessdecatalunya.org o també a www.feec.org. La

nostra entitat hi serà present. Inscriviu-vos !!

TAMBÉ A MIRALPEIX LES CURSES DE MOTOS MALMETEN ELS CAMINS

Una altra agressió al territori -i aquesta vegada ben a prop de casa- la varem patir aquest passat 29 de febrer, i no perquè la zona de Miralpeix no estigui ja prou fotuda, sinó perquè els camins i senders que encara es conservaven, situats entremig del bosc prop de l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia i de l'antic Far dels Avions, varen resultar greument malmesos en ser l'escenari d'una cursa de motos de trial amb més de 300 participants, pel que sembla puntuable per al campionat d'Espanya de l'especialitat, i per més "inri" resultava una activitat "legal", ja que era autoritzada per l'ajuntament de Sitges i per Medi Ambient. Aquesta malifeta, que ha destrossat i erosionat aquests camins deixant-los intransitables, s'està denunciant davant qui correspongui, almenys perquè es respecti el medi natural i si pot ser perquè no torni a succeir una activitat tan desgraciada com aquesta.

BON RESULTAT EN LA TRILOGISKI DE MORGINS (Suïssa)

Totes les figures de l'elit mundial de l'esquí de muntanya es van donar cita el 25 de gener a Morgins (Suïssa) amb motiu de la tercera edició de la Trilogiski, en la segona prova de la Copa del Món d'Esquí de Muntanya 2004 i també Copa d'Europa de la mateixa especialitat.

La selecció de la FEDME va poder mesurar les seves forces amb

la resta d'equips al complet i el resultat va ser bo en termes generals, on cal destacar la tercera posició del català Kilian Jornet (Grup Excta. Cerdanya - GREC) en la categoria de cadets i la d'Emma Roca (CEC) en categoria femenina va aconseguir el 10è lloc. Un bon començament de la gent de casa nostra, que, conjuntament amb la resta de l'equip estatal, estan assolint excel·lents classificacions en aquesta Copa del Món.

DESHOMOLOGAT EL GR 11-8 I MODIFICAT EL GR 65-5

El Comitè Català de Senders de la FEEC ens informa dels canvis més recents a la xarxa de senders: d'una banda s'ha deshomologat el GR 11-8 i de l'altra s'ha modificat un parell de trams del GR 65-5.

El Comitè ha decidit deshomologar la variant GR 11-8 del Sender del Pirineu que va de Dòrria a Planols. El motiu és que tot el seu recorregut està asfaltat i, per tant, deixa de ser sender.

Del GR 65-5, el Camí de Sant Jaume, han estat modificats els trams que van de Constantí a la Selva del Camp i de la Selva del Camp a l'Albiol perquè en ambdós s'ha fet una carretera. Ara el sender passa pels mateixos pobles però per diferent recorregut.

DISPONIBLE EL CALENDARI DEL CONCURS DE FOTOGRAFIES DE BARRANCS

El portal d'Internet "Cañones i Barrancos" va convocar fa uns mesos un concurs de fotografies de descens de barrancs entre els amants d'aquesta especialitat, el qual ja té guanyadors. Els organitzadors han confeccio-

Notícies i comentaris

nat un calendari amb les fotografies seleccionades, que es troba disponible a la seva web per a tots els internautes.

Ho trobareu en : http://www.iespana.es/barranquismoespana/paginas/concurso_calendario

Els arxius estan comprimits i es poden llegir amb l'Acrobat Reader (PDF), programa que també es pot baixar des del mateix lloc. La convocatòria ha resultat un èxit, segons els organitzadors, ja que han rebut un total de 141 fotografies de descens de barrancs de 55 autors diferents. D'una manera o altra, els autors van mostrar diferents punts de vista, tots ells personals, del descens de barrancs i han ensenyat tant l'aigua, la llum i els colors com les vivències.

MILLORES A L'ALBERG DEL PIC DE L'ÀLIGA, A LA VALL DE NÚRIA

L'alberg del Pic de l'Àliga, a la Vall de Núria, tenia una capacitat per a 120 persones i ara l'han augmentat fins a 170. Una de les principals mancances era que els espais comuns, és a dir, el menjador i les sales d'estar, quedaven petits. Ara, amb aquestes obres de remodelació, s'han ampliat. A més també s'han modernitzat les habitacions, n'han fet més i han reduït el nombre de lliteres per donar més intimitat al visitant. També a cada una s'hi han instal·lat lavabos. Les obres, que van començar la primavera passada, han tingut una inversió de gairebé dos milions d'euros, i representen la culminació de tres anys de feina per millorar la xarxa d'albergs de Catalunya. Recordeu els qui vulgueu anar-hi que tenim preus especials presentant

la llicència de la FEEC.

CAL ANAR AMB COMPTE AMB LA TOPONÍMIA

Quan aquest començament d'any la nostra Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, la FEEC per a tots nosaltres, va enviar-nos els fulletons informatius dels avantatges de treure'ns la llicència federativa per al 2004, algú ens va fer adonar d'una 'garrafal' errada, no diem toponímic, sinó de desconeixement total i absolut de la geografia més elemental, a més de mostrar la manca d'haver corregit un fulletó que es reparteix per tot Catalunya. En l'apartat d'establiments que oferien descomptes als federats, en un d'ells ubicat a la nostra ciutat, Vilanova i la Geltrú, hi figurava – i per partida doble – el nom de Vilafranca i la Geltrú (!). Per sort els nostres socis s'ho van prendre amb força conya i la qüestió no té més transcendència que la de demanar a la FEEC que rectifiqui l'errada al més aviat possible. I no patiu, que l'orgull vilanoví no ha quedat pas ferit, però cal deixar les coses allà on eren.

XXXV RENOVACIÓ DE LA FLAMA DE LA LLENGUA CATALANA

Al Centre Excursionista de Catalunya (C.E.C.) li va correspondre organitzar enguany la 35a Renovació de la Flama de la Llengua Catalana, que va tenir lloc des del passat 8 de febrer fins al 22 del mateix mes. La flama, que s'encengué davant la tomba de Pompeu Fabra, al cementiri de Prada de Conflent, davant d'autoritats i comitiva de la comissió organitzadora, fou seguida de diversos actes i recepcio-

ns a Prada, on també tinguérem representació de la nostra Talaia, potser per allò de conèixer com funcionen aquests actes, donat que – potser ja ho sabeu – l'any vinent, aquesta Renovació de la Flama ens toca organitzar-la a nosaltres, l'A.E.Talaia, evidentment com una de les qüestions més transcendents dels actes del Cinquantenari de la nostra entitat. La Flama, després de passejar per diferents pobles de Catalunya amb els actes corresponents a cada lloc, el 22 de febrer es va pujar a Montserrat, aquesta vegada amb el flamant Cremallera, i es va oferir al Santuari on es féu l'acte de Renovació, amb missa, parlaments i actuacions diverses de cloenda.

ESTADÍSTIQUES DE LES LLICÈNCIES DE LA FEEC 2003

Enguany s'ha superat altre cop la xifra rècord de titulars de la llicència federativa de la FEEC, havent passat de les 9.478 que hi havia l'any 1997 a les 20.122 del passat any 2003. El repartiment per categories d'edat i sexe és la següent: Infantil (de 0 a 13 anys), 1.193 (5,9%); Juvenil (de 14 a 17 anys), 647 (3,22%); Major (més de 18 anys), 18.282 (90,86%). Homes, 71,87%, dones, 28,13%.

L'entitat amb més llicències ha estat la Unió Excursionista de Sabadell (811 targetes), seguida del Centre Excursionista de Terrassa (587) i el Centre Excursionista de Catalunya (572) i la modalitat més demanada (pel tipus d'assegurança) ha estat la tipus D amb 11.632 llicències. Cal, doncs, manifestar la nostra satisfacció per la bona gestió que està realitzant la nostra Federació.

Comentari de llibres

LLIBRES PER A LA VOSTRA BIBLIOTECA EXCURSIONISTA

De nou us oferim un petit resum d'algun dels llibres que han anat apareixent en el panorama editorial del nostre excursionisme – alguns d'ells ja fa temps que són editats – i els quals trobareu a la majoria de les llibreries, fins i tot algunes d'aquestes obres passaran a formar part de la biblioteca de la Talaia, on també les podreu consultar. Són quatre llibres que ens donen a conèixer llocs i característiques de contrades properes, a les quals us podeu acostar amb molta facilitat i resseguir els seus itineraris. Us en donem les dades editorials i un breu comentari del seu contingut.

Josep Blanes

PER CUNIT I EL SEU ENTORN

18 Itineraris pel Penedès marítim

Col·lecció : Azimut, 48. Cossetània Edicions

Autor : Josep Miró Illa

Aquesta vegada ens agrada que s'editi un recull d'itineraris ben a prop de casa nostra, alhora que també ens satisfà que hagi estat realitzat per un soci de la nostra entitat, encara que al Josep Miró més aviat el coneixiem per la seva afecció a l'esquí i a la meteorologia que no pas pels itineraris del nostre entorn més proper. Però les circumstàncies de viure actualment a Cunit i organitzar un cicle de caminades des d'aquell municipi per les muntanyes de les rodalies ha fet que el mateix Ajuntament li proposés de reunir en un llibre totes aquestes sortides i no només les del propi municipi sinó també les de les muntanyes veïnes, precisament en una zona que comprèn des dels excessivament urbanitzats entorns de Calafell i Cunit fins al costat oposat tancat pel massís del Garraf, mentre que per la banda de muntanya els itineraris no depassen la línia que segueix per Clariana – Pantà de Foix – La Talaia – Puig de l'Àliga – Puig Montgròs. Són 18 itineraris la llargada dels quals van des dels 4'6 km de la ruta del Poblat Ibèric o dels 6 km per anar a l'avenc de Sant Antoni, fins al més llarg de tots de la ruta dels Quatre Cims de 26,8 km. Una acurada edició, una correcta introducció a la guia, i una ben resolta descripció de cada recorregut acompanyat d'una fitxa tècnica amb dades i un perfil de les alçades a més d'un esquemàtic plànol de cada zona, fa del tot recomanable tenir aquest llibre per a tots els qui vulguin conèixer millor l'entorn de casa nostra.

Montserrat

EXCURSIONS DES DEL SANTUARI

MONTSERRAT

Excursions des del Santuari i camins d'accés

Col·lecció : Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Autors : Jordi Mir i Carles Albesa

Pels qui vulguin recórrer el massís de Montserrat pels seus itineraris més coneguts, els autors han escollit els més interessants a fi que serveixin perquè els visitants, siguin excursionistes, romeus o turistes, puguin compaginar la seva devoció montserratina amb el recorregut i coneixença dels racons principals d'aquesta singular muntanya. Així ho han distribuït en 7 capítols: Camins a partir del Santuari ; Al cim de Sant Jeroni ; A les ermites de Tebes ; A les ermites de Tebaida ; A Santa Cecília ; Camins d'enllaç, i Camins d'accés .

I ens conviden a deixar de banda ells llocs més immediats o tradicionals, com puguin ser el Camí dels Degotalls o la Santa Cova, i allunyar-se una mica més ni que sigui al Pas dels Francesos, l'escala de Jacob o l'ermita de Sant Antoni, i fins i tot anar al mirador de Santa Magdalena o si no amb la culminació del punt més alt de la muntanya : Sant Jeroni.

Amb una acurada i senzilla descripció de cada itinerari i havent establert uns temps de camí mesurats a ritme normal, acompanyat de bones il·lustracions en color, aquesta petita guia ens pot ajudar a fruit de curtes però agradables excursions per la geografia montserratina.

CUELLAR MARCS

EMMARCATGE DE QUADRES

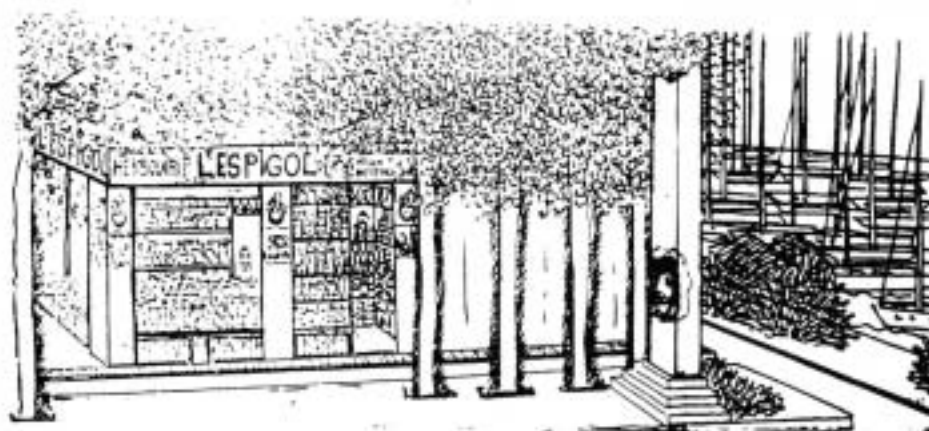
Sant Gervasi, 10 · Tel. 93 893 23 93

Plaça Llarga, 28 · Tel. 93 893 61 52

VILANOVA I LA GELTRÚ

Taller propi · Marcs a mida
Miralls i bisellats
LÀMINES I PÒSTERS

HERBOLARI L'ESPIGOL

Herbes, dietètica, formatges i especialitats

**GRAN ASSORTIT
DE PRODUCTES
ENERGÈTICS
PER A
ESPORTISTES**

*** * ***

**ESPECIALITZATS
EN PRODUCTES
ECOLÒGICS**

Rambla de la Pau, 103 - Tel. 93 815 13 11 - 08800 Vilanova i la Geltrú

INTER SPORT OLARIA

A Vilanova:
Pl. Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 50
Francesc Macià, 101

A Vilafranca:
La Parellada, 18

Al Vendrell:
Àngel Guimerà, 32

A Sitges:
Sant Francesc, 18

TOT PER A L'ESPORTISTA

Intersport Olaria us ofereix un bon assortit de botes, motxilles i sacs per a tot tipus d'excursió i senderisme. Amb el suport de les marques

McKinley
Alpina
Boreal

Ferrino
Atomic
Chiruca

Salomon
Rossignol
Petzl

Trango
Columbia
Descente

que et garanteixen un bon material per a cada ocasió.

I a més, durant aquest mes, els socis de La Talaia us podeu beneficiar d'un 10% de descompte en els articles de muntanya.

**FINQUES
Voramar**

... des de 1982...

SOLUCIONS IMMOBILIÀRIES

Rambla de la Pau, 32
Tel. 93 810 03 35 - Fax 93 810 16 83
08800 Vilanova i la Geltrú (Barcelona)
finquesvoramar@terra.es
www.finquesvoramar.com

PER LA DIGNITAT I LA QUALITAT DE L'ALTA MUNTANYA

PROU DEPREDACIÓ DEL TERRITORI !!

D'un temps ençà veiem impotents com un model depredador de territori està traient el nas a l'alta muntanya del nostre país. Aquestes muntanyes que sempre havíem cregut a riber de la destrucció que per exemple succeïa a les zones de la costa, avui dia estan en el punt de mira de promotors i especuladors amb aparent condescendència i permivitat de les administracions.

A les planes és el golf, al litoral són les platges i a la muntanya és l'esquí. Els pretextos varien però l'objectiu sempre porta a construir i especular. El model bàrbar que ens ha deixat la costa convertida en una contínua urbanització, no podem permetre que sigui el referent a seguir pels Pirineus.

En els darrers anys poques activitats han generat un consens tant acrític com l'esquí de pista en els estaments polítics, econòmics i mediàtics. Així han proliferat projectes variats de construcció i ampliació d'estacions que han gaudit d'un gran beneplàcit, estenent-se fins i tot una certa sensació de barra lliure. En aquesta uniformitat s'ha fet difícil trobar escaletres on exposar punts de vista divergents que s'apartessin de la visió oficial-idíl·lica difosa de les pistes d'esquí (centres creadors de riquesa, paradisos de la diversió, gaudir de la natura...). Tanmateix és una obvietat que a més dels aspectes positius que puguin tenir també presenten greus inconvenients.

En front d'això també ha resultat difícil fer arribar la veu de l'excursionisme, reivindicant el seu paper i l'existència d'altres maneres d'acostar-se i concebre l'alta muntanya, que per altra banda venen de molt enllà. L'alta muntanya per ella mateixa, on el seu bon estat de conservació és el millor reclam.

Ens trobem davant un creixement permanent de les estacions d'esquí: en nombre, en terreny ocupat i en territori afectat per les noves "necessitats" (apartaments, carreteres d'accés, serveis...). La deriva de les estacions d'esquí en parcs temàtics, en activitats amb un funcionament industrial, on el seu principal consum és el territori i on la seva raó de ser depassa de molt el facilitar el llicament sobre la neu. De tot plegat s'en deriven un seguit de conseqüències negatives sobre el medi natural però també en la pràctica d'altres activitats començant per l'excursionisme (degradació d'espais, pèrdua d'intensitat, desaparició del silenci...).

Si analitzem l'impacte econòmic, la gran raó esgrimida i el motor que tira endavant tot el circ que s'ha anat muntant, no negarem el paper de revulsiu i complement d'ingressos que pot jugar el negoci de l'esquí. Però com en la ramaderia la sobrepastura és dolenta, en l'esquí, l'abús, el creixement indiscriminat i la barroeria pot suposar que els beneficis d'avui siguin la hipoteca del demà.

No ens oposem a la presència d'un nombre determinat de pistes d'esquí als Pirineus, sempre que s'avinguin a uns condicionants de proporcionalitat i sensibilitat. El problema rau en el seu constant expansionisme, afectant cada any nous boscos, noves comes, nous racons, nous cims... esdevenint així un creixement incompatible amb el manteniment de la qualitat i la dignitat dels espais d'alta muntanya.

Volem una alta muntanya que conservi la seva grandesa, la seva natura, la seva mística i la seva qualitat com a grans elements definidors. No volem una muntanya cada cop més banalitzada. Però pretenem i entenem també, que això no és possible sense un futur digne i pròsper per als seus habitants. En aquest punt ens oposem radicalment a la falsa dicotomia que se'ns planteja: complexos d'esquí o misèria. El futur i benestar de la gent del Pirineu no passa imprescindiblement pel creixement sostingut que no sostenible de la indústria de l'esquí. Creiem en altres models per aconseguir millores en la qualitat de vida basats en projectes menys agressius, menys trencadors d'equilibris i llegats i amb menys danys "col·laterals" al medi ambient i la pràctica d'altres activitats.

Finalment també reivindicuem el que d'una forma més imperceptible, però constant al llarg dels anys, els excursionistes hem aportat a les valls pirinenques, com a important conjunt que també som de "consumidors". Sens dubte són uns ingressos inferiors als de la indústria de l'esquí, però amb una gran diferència: no porten associada cap factura paisatgístic-ambiental, són absolutament sostenibles i distribuïts al llarg de tot l'any.